SVOBODA
Founded in 1893 in Jersey City, NJ
Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз

Рік 118, ЧИСЛО 11, П'ЯТНИЦЯ, 18 БЕРЕЗНЯ 2011 РОКУ 1893 Vol. 118, No. 11, FRIDAY, MARCH 18, 2011 $1.00

Громадські організації вимагають усунення міністра А. Могильова

КИЇВ. – 14 березня громадські організації розпочали всеукраїнську акцію „Могильовщину – геть!" із вимогою усунути з посади міністра внутрішніх справ Анатолія Могильова. Протест, у якому беруть участь представники 14 об'єднань підприємців, правозахисних та громадських організацій, розпочався біля будівлі Адміністрації Президента в Києві, а також біля обласних адміністрацій у містах по всій Україні.

А. Могильова звинувачують у тому, що за час його керівництва міліція перетворилася в інструмент репресій і не працює як правоохоронний орган. На підтвердження таких висновків правозахисники наводять приклади тортур у міліції та смертей затриманих у міліцейських відділках за 2009-2010 роки.

На місцях відбувається переслідування підприємців, які брали участь в акціях з вимогою скасування недолугого Податкового кодексу і створення системи чесних податків. Міністер відкидає звинувачення громадських організацій.

Чергова хвиля невдоволення діяльністю А. Могильова збіглася у часі із скандалом довкола перебування в Україні російського підприємця Алімжана Тохтахунова, з ініціятиви США оголошеного Інтерполом у міжнародний розшук.

А. Тохтахунов не приховує, що став відвідувати Україну після перемоги на президентських виборах Віктора Януковича. Колишній голова Служби безпеки України Олександер Турчинов заявив, що через ці події Україну можуть позбавити членства в Інтерполі.

„Це ще одне свідчення подвійних стандартів, коли Україна вимагала через Інтерпол арешту екс-міністра економіки Богдана Данилишина. Україна повинна виконувати свої обов'язки. Ми маємо серйозні шанси отримати або ноти протесту, або нас можуть позбавити членства у Інтерполі", – заявив О. Турчинов.

Вимоги відставки А. Могильова розпочалися одразу після його призначення на цю посаду рік тому, коли у травні 2010 року депутати з опозиційних фракцій намагалися домогтися його звільнення постановою парламенту, але не здобули більшости. *(Бі-Бі-Сі)*

Цунамі спустошило узбережжя Японії

АЕС країни в аварійному стані

ТОКІО. — 11 березня найсильніший в історії країни землетрус силою майже у 9 балів стався біля побережжя Міяги, за 373 кілометри на північний схід від Токіо, спричинивши цунамі і багато шкоди. Осередок залягав на глибині 24 кілометрів. Висота хвилі сягала 10 метрів. Перший землетрус супроводжувався низкою менших, потужних підземних поштовхів маґнетудою понад 6.0. Землетруси призвели до аварій на низці японських атомних електростанцій (АЕС).

Потужні хвилі вдарили на узбережжя префектур Міягі та Фукушіма, де постраждали десятки населених пунктів. Землетрус призвів до низки пожеж у країні. Загорівся нафтовий термінал у місті Ічігара поблизу Токіо.

Швидкісні потяги у Токіо були зупинені і деякі ядерні електростанції були автоматично вимкнені. Прем'єр-міністер Наото Кан вислови співчуття родинам загиблих і повідомив, що уряд створив комітет з подолання наслідків лиха.

Він сказав, що його країна постала перед найгіршою кризою з часів Другої світової війни.

В Японії намагаються дати раду складній ситуації після землетрусу, цунамі та вибухів на атомних електростанціях. У телезверненні Н. Кан наголосив, що ситуація на АЕС у Фукушімі залишається важкою. Представники влади визнають, що у певний момент рівень радіяції неподалік АЕС-1 у Фукушімі був вищим за допустимі норми.

Станція була пошкоджена після потужного землетрусу 11 березня. 12 березня на одному з реакторів тої станції стався потужний вибух. Система охолодження не працює на шести реакторах АЕС. Реактор ч. 3, який і викликає найбільшу стурбованість, – єдиний, де використовується паливна суміш з плутонієм, що потенційно є най-

(Закінчення на стор. 4)

КУК нагородив Шевченківською медалею Прем'єр-міністра С. Гарпера

Прем'єр-міністер Канади Стівен Гарпер. Фото: Вікіпедія

ВІНІПЕҐ, Канада. – Конґрес Українців Канади (КУК) нагородив Прем'єр-міністра Стівена Гарпера Шевченківською медалею – найвищою формою визнання, що надається Конґресом. Нею нагороджуються особи за їхній визначний національний вклад у справу розвитку українсько-канадської громади.

С. Гарпер і його уряд зробили багато позитивного як у Канаді, так і в Україні, включно з прийняттям Акту про заснування Дня Пам'яті Українського Голодомору-геноциду, зробивши Канаду однією з перших країн, що прийняла закон про визнання Голодомору 1932-1933 років актом геноциду.

Заснування С. Гарпером у 2008 році Канадського фонду визнання інтернування під час Першої світової війни було кульмінацією багаторічних зусиль громади визнати несправедливим інтернування українських канадців та інших народів у період з 1914-1920 років.

С. Гарпер був активним пропаґандистом демократичних реформ в Україні. Про це свідчить його подорож в Україну у жовтні 2010 року, під час якої він публічно висловив відданість Канади захистові людських прав, демократичному розвиткові та вільним і справедливим виборам в Україні.

Під час перебування прем'єр-міністра в Україні було підписано Меморандум про молодіжні обміни. С. Гарпер є активним прихильником вступу України до НАТО.

КУК вручатиме Шевченківську медалю Прем'єр-міністрові С. Гарперові 25 березня на урочистому вечорі, що відбудеться в Liberty Grand за адресою: 25 British Columbia Rd., Exhibition Place, Toronto, Ontario.

За інформацією про подію або придбанням квитків відвідайте сторінку www.ucc.ca або зателефонуйте на число: (866) 942-4627.

Дарла Пенер

Протестують студенти Києва

КИЇВ. – 11 березня біля Міністерства освіти і науки України в рамках кампанії „ПроТабачний рік" відбулася акція „Табачник, сплати за рахунками!", приурочена до річниці перебування Дмитра Табачника на посаді міністра освіти. Студенти-учасники акції принесли під стіни міністерства „рахунки" міністрові. Фото: УНІАН

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

У Києві вшанували пам'ять Івана Мазепи

КИЇВ. — Торжество православ'я – у першу неділю Великого Посту – відзначають християни Східнього обряду. За традицією, цього дня згадують всіх, хто зміцнював православну віру. У музеї просто неба „Мамаєвій слободі", що у Києві, з нагоди свята відслужили урочистий Молебень. Молилися за упокій душ українських козаків, зокрема за гетьмана Івана Мазепу, якого 1708 року відлучили від Церкви за особистим наказом Петра І. *(„5-канал")*

Ю. Тимошенко спростовує звинувачення М. Азарова

КИЇВ. — Прем'єр-міністер України Микола Азаров 13 березня заявив, що колишній керівник уряду Юлія Тимошенко була особисто зацікавлена в підписанні газових угод з Росією в 2009 році, тому що їй пробачили борги – 450 млн. дол., „забули" про векселі, які були видані „Нафтогазом" компанії „Босфор" і потім були враховані Міністерством оборони Росії. „Якось дивно Росія забула, що найцікавіше – це робилося напередодні президентських виборів", – заявив М. Азаров. Він сказав, що саме Ю. Тимошенко на переговорах з Володимиром Путіним погодилася на тривале продовження терміну оренди Чорноморською фльотою Росії військових баз у Криму. Ю. Тимошенко відкинула такі звинувачення. „Ніяких боргів не існує, не було чого списувати". Вона наголосила, що згідно з контрактом, укладеним нею, ціна російського газу для України склала 228 дол. за 1,000 кубометрів, в той час, як теперішня ціна „наближається до 300 дол.". Вона також заперечила твердження про те, що під час її переговорів з прем'єром Росії В. Путіним вона погоджувалася продовжити оренду для Чорноморської фльоти Росії. Тим часом Генеральна прокуратура України заявила 11 березня, що готова передати до суду кримінальну справу проти Ю. Тимошенко відразу ж після закінчення ознайомлення з нею звинуваченої та її адвоката. Слідчий в особливо важливих справах 10 березня вручив адвокатові Ю. Тимошенко Богданові Ференцові листа з тим, щоб він ознайомив свою підзахисну з його змістом. *(Бі-Бі-Сі)*

СКУ закликає припинити нищення україномовної освіти

ТОРОНТО. — Світовий Конґрес Українців (СКУ) 8 березня висловив свою глибоку стурбованість у зв'язку з загрозою закриття в Луганській та Донецькій областях низки освітніх закладів з українською мовою навчання, а зокрема таких, як українські школи ч. 77 та ч. 44 у Макіївці, ч. 19 в селищі міського типу Горняк, ч. 3 у Лисичанську, ч. 15 у Красному Лучі, ч. 111 та Український гуманітарний колеґіюм у Донецьку, про що представлена інформація в українській пресі. Мотивуючи свої дії так званою оптимізацією шкільної мережі, браком фінансування та неукомплектованістю учнями відповідних шкіл, владні структури України плянують закрити українські школи в Луганській та Донецькій областях. Це б позбавило школярів права навчатися державною мовою. „СКУ закликає владні структури України припинити нищівний курс щодо україномовної освіти в Луганській та Донецькій областях та діяти згідно з Конституцією України, у якій стверджується, що державною мовою в Україні є українська мова та що держава забезпечує всебічний розвиток і функціонування української мови в усіх сферах суспільного життя на всій території України," – заявив президент СКУ Євген Чолій. *(СКУ)*

Журналісти звинувачують посадника Чернівців в утисках свободи слова

ЧЕРНІВЦІ. — Керівники низки видань та журналісти Чернівецької области 13 березня заявили про „кричущі факти утиску свободи слова з боку Чернівецького міського голови Миколи Федорука та депутатської меншости, яка його підтримує". Відповідну заяву адресовано Президентові, Прем'єр-міністрові та Голові Верховної Ради України, а також уповноваженому Верховної Ради з прав людини Ніні Карпачовій, міжнародній правозахисній організації „Репортери без кордонів", голові Національної спілки журналістів України Ігореві Любченкові. Представники засобів масової інформації просять керівництво України, представників вітчизняних та міжнародних організацій „дати належну оцінку фактам порушення Конституції України щодо свободи слова в стінах Чернівецької міської ради". Під заявою підписалися головні редактори, власні кореспонденти, редактори ряу видань Буковини. *(Радіо „Свобода")*

МЗС України ще не знає, як ставитися до М. Кадафі

КИЇВ. — Україна поки не виробила своєї позиції щодо подій у Лібії, заявили у Міністерстві закордонних справ (МЗС). „Ми уважно аналізуємо події і в потрібний час ми зробимо свою оцінку внутрішньополітичної ситуації в цій країні", – повідомив 15 березня прес-секретар МЗС України Олександер Дікусаров. Київ прийматиме відповідні рішення акуратно, оскільки вважає за необхідне дивитися на події в Лібії „більш ґльобально", аналізуючи висновки европейського співтовариства, ООН та інших міжнародних структур. МЗС також рекомендує громадянам звідкласти поїздки до Ємену у зв'язку з демонстраціями в цій країні. У Ємені з кінця лютого продовжуються масові акції протестів у зв'язку з політичною кризою. *(„Газета по-українськи")*

Американському підприємництву в Україні заважає кумівство

КИЇВ. — Посол США в Україні Джон Тефт заявляє, що найбільшою проблемою, з якою стикаються в Україні американські інвестори, є „кумівство" в економіці. Про це він заявив в газеті „День" 10 березня. На думку Дж. Тефта, реформи в Україні просуваються, але очевидно, що США хочуть, аби вони просувалися якнайшвидше. „Чи є ще в країні кумівство, зокрема в економіці? Звісно. Це саме ті проблеми, з якими стикаються тут американські компанії. Знову ж таки, ми ділимося нашими думками дуже відверто", – сказав він. За словами Посла, одне з питань, яке обговорювали віце-президент США Джо Байден і Президент України Віктор Янукович, – це збільшення американських інвестицій в Україну. „Це як в інтересах України, так і в наших інтересах. Чесно кажучи, американські компанії, які перебувають тут довгий час і мають реальні проблеми, будуть одними з перших, хто інвестує ще більше грошей у вашу країну. Але вони відчувають величезні ризики, вони не бачать тут чесности і транспарентности", – додав він. Посол зауважив, що в нього немає точних даних щодо того, скільки інвесторів пішло з України. „Ми знаємо, що були деякі інвестиції, а також те, що деякі підприємці пішли з України. Я знаю, що деякі присутні тут компанії хотіли б вкладати більше грошей. Але їх зупинило те, як з ними поводяться, вони не хочуть ризикувати", – додав Дж. Тефт. *(УНІАН)*

Українського правозахисника не пустили до Білорусі

ГОМЕЛЬ, Білорусь. — Українському правозахисникові Максимові Кицюкові 9 березня було відмовлено у в'їзді до Білорусі. Це сталося під час перетину кордону на потязі „Київ-Мінськ". Співробітники Гомельського прикордонного загону відмову в пропуску через кордон арґументували тим, що правозахисникові заборонений в'їзд до Білорусі. За словами самого М. Кицюка, ніч він провів у камері, а вранці його відсілали назад в Україну. При перевірці документів білоруські прикордонники з'ясували, що його прізвище є на листі з позначкою „В'їзд заборонено". М. Кицюк розповів, що коли його відсилали назад, на квитку була поставлена печатка „Депортовано". *(УНІАН)*

Газетні рекорди від студентів БДПУ

БЕРДЯНСЬК. — У новому році студенти-журналісти Бердянського державного педагогічного університету (БДПУ) вирішили створити нове незвичайне видання. За задумом – це найдовша настінна двомовна газета під назвою „У нас! На бамбетлі!!!". Таку незвичайну назву запропонував ідейний надхненник та керівник проєкту Степан Герилів, досвідчений журналіст-сатирик, старший викладач катедри соціяльних комунікацій БДПУ. Бамбетль – від німецького означає – ліжко-диван, таким чином творці пропонують всім студентам і викладачам почитати газету і долучитися до її створення. Перші шість метрів газети вже створили майбутні журналісти. Для них тут повна свобода творчости і відсутність цензури – всі бажаючі можуть писати сюди свої вірші, гуморески, роздуми, новини факультету, матеріяли у різних жанрах. Далі – справа за студентами і викладачами інших факультетів. Девіз газети „Від Різдва до Великодня", адже саме на Великодні свята творці видання плянують підбити перші підсумки та виміряти його довжину. Сподіваються, до того часу газета так „виросте, що з легкістю потрапить до „Книги рекордів України". *(Ольга Кайда)*

Пласт підтримує розвиток громадянського суспільства

ДОНЕЦЬК. — 4 березня в Донецьку Станиця Пласту разом з Братством святого праведного Петра Кальнишевського організували для донецької молоді безкоштовний перегляд художнього фільму „Майкл Колінс". Показ фільму проходив в межах ініціятиви „Розвиток громадянського суспільства в Україні". Кілька десятків молодих людей з різних молодіжних організацій мали змогу познайомитися з життям людини, любов і вірність якої до Батьківщини назавжди змінили обличчя її країни – Ірляндії, а ім'я цієї людини стало леґендою. Після перегляду кінострічки всі глядачі отримали в подарунок образки св. Юра, виконані в козацькому стилі, як символ лицарського духу та вірности Богові й Україні. *(о. Ігнатій Воловенко).*

В Україні росте кількість безробітних

КИЇВ. — В Україні кількість офіційно зареєстрованих безробітних у лютому збільшилася на 5.3 відс., або на 31.1 тис. осіб, порівняно з січнем, і на 1 березня становила 616.7 тис. осіб. Про це 15 березня повідомили в Державному комітеті статистики України. З початку року кількість безробітних зросла на 13.2 відс., або на 71.89 тис. осіб (на 1 січня кількість безробітних становила 544.9 тис. осіб). За даними Держкомстату, рівень зареєстрованого безробіття загалом по Україні на 1 березня становив 2.2 відс. від загальної кількости населення працездатного віку, що на 0.1 відс. більше, ніж на 1 лютого. Кількість безробітних, які на 1 березня отримували допомогу з безробіття, становила 466.3 тис. осіб, що на 4.1 відс., або на 18.4 тис. осіб, більше порівняно з даними на 1 лютого. Середня сума допомоги з безробіття на 1 березня становила 826.14 грн., що на 12.12 грн. більше, ніж на 1 лютого. *(УНІАН)*

У Молдові розпочалася олімпіяда з української мови та літератури

КИШИНІВ, Молдова. — У ліцеї ім. Івана Нечуя-Левицького 9 березня мала почин XXI республіканська олімпіяда з української мови та літератури. Цього року вона пов'язана з заходами, присвяченим дню народження Тараса Шевченка. Олімпіяда проводиться з ініціятиви Посольства України у Молдові і українських громадських організацій. До участи у ній допущено переможців конкурсів, що проводилися в навчальних закладах Молдови з викладанням українською мовою. У вітальному слові Посол України в Молдові Сергій Пирожков підкреслив, що Україна і надалі докладатиме значних зусиль для того, щоб етнічні українці мали можливість залучатися до багатства рідної мови. *(„Укрінформ")*

ТОЧКА ЗОРУ

Справа не в Д. Табачникові чи К. Грищенкові

Цьогорічний лавреат найвищої літературної нагороди в Україні – Шевченківської премії – Василь Шкляр, національно свідома людина, вирішив вивити свою зневагу до політики теперішнього уряду України в гуманітарній сфері, зокрема в галузі освіти. Він написав Президентові Вікторові Януковичеві свою вимогу перенести нагородження його на той час, коли при владі в Україні не буде українофоба Дмитра Табачника.

Цей благородний жест був не на ту адресу. Письменник не в змозі визнати того факту, що його зневага було спрямована неправильно. Звичайно, міністер України Д. Табачник не заслуговує нічого, крім зневаження. Але те, що він сидить в міністерському кріслі і чинить українофобство – це вина Президента В. Януковича. Не було б В.Януковича – не було б і Д. Табачника.

Останнім часом Захід почав прокидатися від януковичівського кошмару. Був час, коли він підтримав В. Януковича – перед другою турою президентських виборів, відтак визнав правомірність його обрання.

В. Янукович, використовуючи всі переваги визнання Заходом, швидко взявся будувати авторитарну владу, мало піклуючись про демократію та права людини. І раптом виявилося, що „другий Лукашенко" ховається на буфері між Европою і Росією, і на цей раз буфер має набагато більше значення.

Міністер закордонних справ України Костянтин Грищенко не забарився спростовувати звинувачення, висунуті проти адміністрації В. Януковича з боку Заходу. Брехня рідко була проблемою для радянської дипломатії, і К. Грищенко був спосібним учнем.

В останньому спростуванні до редакції „Вол Стріт Джорнал", в статті під назвою „Розчавлена помаранча", міністер цілком відверто пише: „Від моменту приходу до влади близько року тому адміністрація Януковича невпинно працювала над демократичними амбіціями України, поліпшенням виборчого процесу, розширенням верховенства закону і початком великомаштабної програми соціяльно-економічних реформ.

Арешти опозиції, обмеження свободи преси, перетворення політичної системи України в однопартійну на місцевих виборах в жовтні 2010 року, утворення судової системи, яка, на думку кожного обізнаного, є глибоко хибною і корумпованою, що робить судову владу просто реалізатором політики Президента – це „принади" першого ж року правління В. Януковича. На доказ „соціяльно-економічних реформ" міністер представляє свою власну статистику, більшість даних якої не піддаються перевірці.

Цитую К. Грищенка: „Вперше в історії України впливові громадські діячі – з опозиції, а також з уряду, – підлягають розслідуванням за вчинення корупції. Є понад 360 поточних кримінальних справ за звинуваченнями в корупції представників нинішньої влади, 166 – на високому рівні. Бюрократія скорочується на 30-50 відс. До 90 відс. державних ліцензій на різні види підприємницької діяльности були скасовані. Мости і дороги будуються. Нові станції метро в даний час відкрито. Внутрішній валовий продукт (ВВП) виріс на 4.5 відс., з допбрими перспективами на 2011 рік".

Ці цифри не мають сенсу докладної перевірки. До цих пір повідомлення про розслідування і кримінальне переслідування на високому рівні корупції стосуються лише представників опозиції. Скорочення бюрократії відбулося тільки за рахунок гуманітарної сфери, тобто Інституту національної пам'яті та інших установ, які сприяли створенню власне української України. Відкликання ліцензій нічого не означає, якщо вони не стосуються саме незаконних ліцензій, а будівництво мостів і доріг не є пріоритетною функцією уряду.

Щодо ВВП. У будь-якому випадку, переважно через ґльобальну економічну кризу, ВВП України впав на 12 відс. в 2009 році, а експорт сталі впав на 16 відс. Тому єдиний можливий напрямок був тільки вгору. Світова економіка покращилася, що дозволило Україні збільшити експорт сталі в 2010 році на 12 відс. і в результаті, ВВП зріс на скромні 4.5 відс.. Це набагато нижче показника 2008 року. По-друге, зростання ВВП в 2010 році у жодному випадку не можна завдячувати ні В. Януковичеві, ні К. Грищенкові.

У своєму спростуванні критики К. Грищенко не подає жодних доказів розвитку демократії і прав людини. Бо не має чого подати! Узагальнення „Кінцевий успіх України – збереження демократії" дуже легко вивести на папері для людини з таким дипломатичним досвідом, як в К. Грищенка. Використовуючи логіку письменника В. Шкляра, я можу уявити, що проблеми з поточною ситуацією в Україні є наслідком перфідности її міністра закордонних справ К. Грищенка.

Звичайно, К. Грищенко – така сама одіозна фігура, як і Д. Табачник. Але він служить В. Януковичеві. Там, де не буде В. Януковича – не буде й К. Грищенка. Або, принаймні, він зовсім інакше вестиме себе. Був же він нормальний деякий час тому!

Нам важливо визначити корінь проблеми. Врешті-решт, мав би В. Янукович наміри боротися з корупцією і злочинністю, він почав би з себе. Спроба вкрасти 3 млн. голосів на президентських виборах 2004 року була б лише першим кілком у звинуваченні на його адресу, яке обіцяє бути дуже тривалим.

Аскольд С. Лозинський,
Ню-Йорк

НАШ КОМЕНТАР

Дюрантівського роду нема переводу?

Як не чути правди у своїй країні, то довідаюся про неї з-поза кордонів: знав це кожен, хто в совєтській імперії зла протестував, принаймні у думках, проти тотальної несправедливости і наруги над людською гідністю. Це тривало протягом усього існування СРСР. Але в якійсь мірі – як психологічна звичка – триває досі. Тим більше, що сьогодішня Україна дає досить підстав прислухатися до всього, що говорить про неї світ, зокрема й особливо – американський як найбільш відданий ідеалам демократії і свободи.

В часи СРСР виникла в західньому суспільствознавстві навіть осібна галузь – совєтологія, цікава тим, що перебувала десь посередині між наукою і художньою літературою, даючи простір для авторських здогадів і домислів. Наприклад, так звана „лінґвістична совєтологія" реконструювала совєтську дійсність на основі аналізи буквально кожного слова в політичних текстах Москви. В цілому ж ця умовна наука не залишила по собі якихось непроминальних шедеврів, тому що навіть такі авторитети, як Роберт Такер чи його учень Стівен Коен, методологічно не були добре озброєні, оцінюючи новітню російську історію за спрощеною аналогією: Йосиф Сталін – це колишній цар Іван Ґрозний, Михайло Ґорбачов – це цар-реформатор Олександер II, занепад комунізму – це нові „смутні часи" і т. д.

Більше розумілися на справі ті совєтологи, котрі біографічно були пов'язані з підневільними народами в СРСР. Як, наприклад, Абдурахман Авторханов, колишній сталінський в'язень, а після Другої світової війни – професор Американської військової академії. У справді цінній праці „Історія Кремля" він не про комуністичну термінологію говорить, а про репресивну національну політику Росії, про злочинне знищення нею культурної, мовної, духовної самобутности народів. Що саме на цьому совєтизм спіткнеться, передбачав і поляк за походженням Збіґнєв Бжезінський.

Кажучи, що західня совєтологія мала антикомуністичний характер, було б добре при цьому ствердити, що комуністична Москва боялася цієї науки, як вогню. Насправді ж – ні, нітрохи. Навпаки – совєтська пропаґанда підкреслено відверто дискутувала з совєтологами у пресі, використовуючи їхні найменші неточності і з геніяльним лукавством переводячи найпекучіші совєтські проблеми в теоретичну площину, в котрій комунізм поставав інакшим, ніж був у щоденному житті. Антикомуністична совєтологія приносила навіть вигоду Москві. Може, без неї гнила система завалилася б раніше. То так само, як показувати пальцем на п'яного і казати: „Падає, падає!", а він, почувши це, з останніх сил намагається йти рівно.

Та й не всі совєтологи хотіли, щоб „п'яний впав". Лівизна на Заході привела до самозасліплення не одну розумну і щиру людину. А були й нерозумні і нещирі. Був Волтер Дюранті. Прийшло це ганебне ім'я на гадку у зв'язку з інтерв'ю, котре дав для київського тижневика „День" президент американського громадського Проєкту перехідних демократій Брюс Джексон („День" з 8 лютого). На запитання кореспондента газети Миколи Сірука, що Б. Джексон може сказати про „вибіркове політичне переслідування опозиції" в Україні, американський діяч – колишній, за його власними словами, розвідник і контррозвідник – до невпізнання спотворив українську реальність. Ось кілька витягів з тих його відповідей:

„...Якщо подивитися на об'єктивні факти, то для Президента [Віктора] Януковича і нового уряду 2010 рік був дуже вдалим. Урядові вдалося досягти домовлености з МВФ, розпочати інтенсивні переговори щодо ухвалення зони вільної торгівлі з ЕС, підписати у листопаді Плян дій щодо лібералізації візового режиму. Відновилося зростання економіки і країна не стала банкрутом...

...У часи ґльобальної економіки люди звертають увагу на корупцію. Я не звинувачую Януковича чи когось іншого, я звинувачую радянську спадщину...

...Я гадаю, що Януковуча не можна звинувачувати у вибірковому правосудді... Він справді дуже страждає від того, що корупція вбиває його країну...

...Я мав дискусії з [головою СБУ Валерієм] Хорошковським. Він розумний, молодий... Говорячи про ситуацію з залякуванням журналістів, зникненням одного з них, вилученням ліцензій у двох телеканалів, я пояснив йому, що в США давно розроблено правила і процедури стосовно того, як працівники цієї служби мають себе вести з представниками ЗМІ...

...Моя стратегічна оцінка полягає в тому, що звинувачення з боку [Юлії] Тимошенко, [Григорія] Немирі та [Тараса] Кузя є надзвичайно добре організованими, компетентними, безжалісними і підступними, стратегічною метою їх є бажання представити авторитарну систему дуже схожою на кремлівську....

...Янукович чимось нагадує українського [Гері] Трумана. Він простий...

...Він виглядає добрим і сильним. Він перебуває у становищі президента, який обдумує свої рішення, видає укази і розуміє, що не все так просто...".

Ну, щодо сили, зокрема розумової, то тут можна засумніватися. Але що добрий, зокрема до Б. Джексона, то так воно і є. Коментар Миколи Писарчука „Звідки такий добрий „погляд з-за океану" на пана Януковича? (УНІАН, 10 лютого) закінчується так: „...Ідеологія і погляди Брюса Джексона тут не відіграють ніякої ролі. У хід ідуть банальні праґматичні причини. І це підтверджує невеличка цитата з солідного американського видання „Вол Стріт Джорнал" (від 17 квітня 2007 року): „Колишній політрадник [Роберта] Дола [Пол] Манафорт і Брюс Джексон, який раніше займався збиранням коштів на його передвиборні кампанії, отримували гонорари й пожертвування від українського мільярдера Рината Ахметова – політичного покровителя прем'єрміністра Віктора Януковича".

Тепер зрозуміло, чому Б. Джексон не сказав оцієї неспростовної правди про сьогоднішню Україну: вже за перший рік при владі В. Янукович в такій мірі знищив українську державність, що відновлення її потребуватиме просто надлюдських зусиль.

Петро Часто

АМЕРИКА І СВІТ

Г. Клінтон відвідала площу Тагрір у Каїрі

КАЇР, Єгипет. — Державний секретар США Гіларі Клінтон відвідала 16 березня площу Тагрір у Каїрі, яка була центром протесту проти режиму колишнього президента Єгипту Госні Мубарака. Єгиптяни, що супроводжували Г. Клінтон, розповіли, як розвивалися події, що призвели до відходу Президента, який правив 30 років. Г. Клінтон прибула в Єгипет 15 березня, щоб підтримати нове єгипетське керівництво. Вона висловила сподівання, що Єгипет зуміє здійснити реформи і „розвинути успіх революції", і підтримала проведення парляментських і президентських виборів найближчим часом. У свою чергу, міністер закордонних справ Єгипту Набіль аль-Арабі заявив, що Каїр сподівається зберегти тісні взаємини з Вашінґтоном і розраховує на його підтримку. Г. Клінтон мала переговори з главою Вищої ради збройних сил Єгипту Гусейном Тантаві і прем'єр-міністром Ісамом Шарафом. У рамках своєї поїздки в реґіон Г. Клінтон також відвідає Туніс, щоб підтримати керівництво цієї країни. Г. Мубарак зрезиґнував з посту президента 11 лютого після 18 днів масових акцій протесту. В результаті народного повстання загинули 365 осіб, ще 5,500 постраждали. Влада в Єгипті була передана Вищій раді збройних сил, яка 13 лютого скасувала дію конституції і розпустила обидві палати парляменту. Події в Єгипті погано позначилися на здоров'ї колишнього президента, через що він, можливо, впав у кому. За даними газети „Аль-Ахбар" Г. Мубарак проходить лікування в Савдійській Арабії. *(„Кореспондент")*

Віце-президент США Байден зустрівся з російськими лідерами

МОСКВА. — 9 березня віце-президент США Джозеф Байден зустрічався з російським Президентом Дмитром Медведєвим. Зустріч відбулася у рамках дводенної візити американського високопосадовця до Росії з метою покращення російсько-американських взаємин. Переговори зосереджувалися на питаннях встановлення системи протиракетної оборони та вступу Росії до Світової організації торгівлі. Також на порядку денному було обговорення ситуації на Близькому Сході. Після того Дж. Байден зустрічався з провідними підприємцями Росії в Сколкові – місцевості поза межами Москви, де росіяни плянують побудувати аналог Силіконової долини в США. Під час цієї зустрічі було підписаний договір між американським авіовиробником „Боїнґ" та російським „Аерофлотом". А 10 березня віце-президент Дж. Байден зустрівся з прем'єр-міністром Володимиром Путіним. Росія – друга зупинка европейського турне Дж. Байдена, який уже відвідав Фінляндію, а 11 березня був з короткою візитою у столиці Молдови Кишиневі. *(„Голос Америки")*

В. Путін запропонував США скасувати візи з Росією

МОСКВА. — Російський прем'єр Володимир Путін 10 березня запропонував американському віце-президентові Джо Байденові зробити „історичний крок" і скасувати візи між країнами. „Якщо б Росія і США домовилися про запровадження безвізового режиму раніше, ніж ми би це зробили з Евросоюзом, це було б історичним кроком у розвитку російсько-американських взаємин. Це зламало б усі старі стереотипи між Росією і США. Ми перегорнули б важливу сторінку в нашому минулому і почали б усе заново", – сказав В. Путін. Дж. Байден, який перебуває в Росії з візитою, заявив, що це „добра ідея". 9 березня віце-президент США зустрівся з Президентом Росії Дмитром Медведєвим і заявив, що успішне „перезавантаження" взаємин між країнами „довело неправоту скептиків". *(Радіо „Свобода")*

Дж. МекКейн і В. Мартенс заступилися за Ю. Тимошенко

БРЮСЕЛЬ, Бельгія. — Сенатор США Джон МекКейн і президент Европейської народної партії (ЕНП) Вілфрід Мартенс, 7 березня закликали керівництво України зняти з Юлії Тимошенко заборону виїзду з країни . Дж. МекКейн і В. Мартенс спільно звернулися до Головної прокуратури України відкликати заборону виїзду, накладену на провідника партії „Батьківщина" та колишнього прем'єр-міністра Ю. Тимошенко. Заборону видано 31 січня 2011 року, що унеможливлює Ю. Тимошенко бути учасником зустрічі ЕНП, заплянованої на 24 березня в Брюселі. Заборона вже не дозволила їй бути присутньою на зборах ЕНП в грудні 2010 року та лютому цього року в Брюселі. Партія Ю. Тимошенко „Батьківщина" є членом спостерігачем ЕНП, а вона як її провідник є запрошеною як учасник вищезгаданої зустрічі. „Ми також закликаємо державну владу передумати це рішення, що може розглядатися як селективне переслідування членів опозиції в Україні". ЕНП є найбільшою та найвпливовішою політичною партією Европи центрисько-правого спрямування, котре включає 73 партії-члени з 39 країн в тому числі 15 президентів комісій, рад і парламентів, 15 Европейського союзу (ЕС) і шість провідників не членів ЕС, 13 членів Европейської комісії та є найбільшою групою в Европейському парляменті. *(ЕНП)*

Війська М. Кадафі атакують позиції повстанців

ТРІПОЛІ, Лібія. — Війська лібійського провідника Муамара Кадафі здійснили повітряний рейд на контрольоване повстанцями місто Адждабія і наближаються до їх головного опорного пункту Бенґазі. В ході проведеного 15 березня повітряного нападу бомби впали на західні окраїни міста, загинув щонайменше один повстанець. 14 березня війська М. Кадафі також бомбардували місто Зувара, що розташоване за 120 кілометрів від Триполі. Це місто повстанцям вдалося здобути на початку подій місяць тому. Немає певности щодо того, хто контролює нафтовий порт Брега. В повідомленнях сказано, що повстанці відбили житловий район міста, тоді як війська М. Кадафі контролюють індустріяльну частину. Легко озброєні і погано зорганізовані опозиційні бойовики не можуть стримати просування лібійської армії, яка має літаки, танки і важку зброю. Протягом минулого тижня повстанські сили, які просунулись у західньому напрямку, були змушені відступити на майже 200 кілометрів. *(„Голос Америки")*

Цунамі спустошило...

(Закінчення зі стор. 1)

більш небезпечним. Фахівці подають морську воду, аби охолодити реактор.

Щонайменше 19 осіб перебувають у лікарні, де їм надають допомогу після радіяційного опромінення. Тисячі людей продовжують утікати з території довкола АЕС у Фукушімі.

Рятувальники розповідають, що деякі села та невеликі містечка неподалік головного міста Сендай, яке частково зачепили хвилі, повністю зруйновані.

Уряд наказав сотні тисяч військових приєднатись до рятувальних акцій.

15 березня у Японії неподалік пошкодженої АЕС зареєстровано небезпечний рівень радіяції.

Генеральний секретар японського уряду Юкіо Едано звернувся до населення:

„Ми говоримо про рівень, який може завдати шкоди здоров'ю людини. Але я б хотів, щоб всі сприйняли цю інформацію спокійно". Тривають відчайдушні спроби охолодити пошкоджені землетрусом реактори атомної електростанції Фукушіма-1. Влада не відкидає можливости часткового сплавлення паливних стержнів одного з реакторів і викиду в атмосферу значної кількости радіяції. Тим часом 15 березня у Японії знову були зафіксовані підземні поштовхи, а на станції Фукушіма-1 пролунав третій вибух. Прем'єр-міністер Японії визнав, що рівень радіяції може бути дуже високим. З електростанції вперше був евакуйований весь персонал, окрім 50 працівників. Місцевих мешканців у радіюсі 30 кілометрів навколо атомної електростанції закликали залишатися в домівках та щільно зачинити вікна, аби вони не пропускали повітря. 70 тис. мешканців вже евакуйовано з небезпечної зони. Над територією також оголошено зону заборони летів.

Ю. Едано визнав, що проблеми з охолодженням виникли також на п'ятому та шостому енерґоблоках. Цього ж дня французьке аґентство з ядерної безпеки присвоїло ситуації на „Фукушіма-1" шостий з семи можливих рівень ядерної небезпеки за міжнародною шкалою ядерних подій. Міжнародне аґентство з атомної енерґетики раніше присвоїло енерґоблокові четвертий рівень небезпеки за цією ж шкалою.

У містах розташовуються центри перевірки рівня радіяції. 15 березня зранку Державний секретар США Гіларі Клінтон зустрілася з Такеокі Матсумото, міністром закордонних справ Японії, який подякував їй за допомогу, яку надають США. На прохання японської сторони, до Японії прилетіли ще вісім експертів американської Комісії ядерного спостереження.

16 березня через зростання рівнів радіяції на АЕС „Фукушіма" в Японії працівники були змушені припинити діяльність, повідомив речник уряду. Він зробив цю заяву після того, як з третього реактора повалив дим. Раніше на четвертому реакторі сталася друга пожежа за два дні. Охолоджувальні системи АЕС були пошкоджені землетрусом та цунамі. На станції сталося кілька вибухів, що спричинили витік радіяції. Про нову пожежу на 4-му реакторі було повідомлено 16 березня. Через три години аґенція з ядерної безпеки Японії передала, що вогню більше не видно. Проте пізніше з 3-го реактора повалив білий дим.

Четвертий реактор „Фукушіми" був закритий ще перед землетрусом для плянового техобслуговування, проте відпрацьовані паливні стрижні й надалі залишалися на реакторі. Аґенція новин „Куодо" передала, що басейн, де вони зберігаються, може кипіти, що загрожує подальшими витоками радіяції.

Посадовці кажуть, що вибухи на перших трьох реакторах і, можливо, на четвертому також були спричинені скупченням водню.

Імператор Японії Акіхіто 16 березня виступив з телезверненням до народу. Монарх заявив, що глибоко занепокоєний наростанням ядерної кризи і закликав людей не здаватися. Імператор Японії рідко виступає публічно. Це був його перший коментар у зв'язку з трагедією в Японії. Імператор у сучасній Японії є „символом держави і єдности народу" і не має ніяких владних повноважень, лише деякі представницькі функції, які він виконує на доручення уряду, та час від часу він виступає з заявами як публічна особа.

На деякий час були евакуйовані співробітники АЕС „Фукушіма-1", які працювали над охолодженням пошкоджених внаслідок землетрусу і цунамі реакторів.

Генеральний секретар уряду Японії Ю. Едано заявив, що це сталося через небезпечне підвищення радіяційного фону: „Рівень випромінювання на головному вході на об'єкт з 10-ої години ранку раптом різко зріс і сягнув 1000 мілізівертів на годину. Тому ми здійснили тимчасову евакуацію працівників у безпечніші місця".

За словами Ю. Едано, влада Японії може звернутися до американської армії з проханням допомогти в охолодженні реакторів на аварійній станції.

У районах Японії, потерпілих внаслідок землетрусу й цунамі, тривають рятувальні роботи.

Підтверджена кількість загиблих після землетрусу та цунамі в Японії досягла 11 тис. осіб. Свої домівки втратили понад 500 тис. осіб.

Понад 11 тис. осіб загинули і зникли безвісти в Японії. Загинули 3,676 осіб, безвісти зниклими вважаються 7,558 осіб, поранення різного ступеня тяжкости отримали 1,990 осіб. *(Бі-Бі-Сі, УНІАН „Кореспондент", „Голос Америки", Радіо „Свобода")*

НА ТЕМИ ДНЯ

Борис Ґудзяк: „Кожному дано дивитися у вічі свого страху“

10 лютого ректор Українського Католицького університету о. д-р Борис Ґудзяк прочитав у Львівському університеті ім. Івана Франка, в рамках „Університетських діялогів“, лекцію, текст якої нижче пропонуємо нашим читачам (за львівським культурологічним журналом „Ї“)

До українців повернувся страх, який породжений у далекому минулому

В останньому році до нас повернувся страх, який можна відчути на різному рівні. Студенти думають, чи писати коментарі у блоґах, багато людей лягають і не можуть заснути, бо в голові кишать думки, а острах не дає забути проблем пройденого дня. Хоча ми в Україні належимо до багатшої половини людства. Більшість наших співвітчизників мають що їсти, на відміну від багатьох у світі – ми можемо пити чисту воду, а багато наших ґльобальних співвітчизників цього не мають. Велика частина людства позбавлена базових засобів спокійного існування.

Водночас на протилежному полюсі ми бачимо заможних людей, котрі у матеріяльному вимірі мають більше, ніж хочуть, але їхній матеріяльний статок – це ярмо.

Скільки є нещасливих, котрі, здавалося б, мають усе, а в житті доходять до розпачу. Матеріяльні статки, перевантаження, різні крайнощі можуть бути джерелом і причиною нашого неспокою, страху, бентеження і розгублення.

Власне, причин психологічних турбот, котрі є надто видимими, може бути дуже багато. Саме тому великим даром є спокійне дитинство, гармонійна молодість, без травм та ударів, які лишають глибокі тріщини у нашій психіці. Але в житті буває по-різному. Багато з нас несе у собі страх, який породжений у далекому минулому.

Існує духовний страх. Сьогодні, з розвитком психологічної проникливости, наша антропологія часто не залишає місця на питання духу. Як його намацати, означити? Те, що художньо у книзі Буття називається Божим подихом. І там у нас є трепет, життя і питання, піднесення й упадки. І десь з тої глибини пульсує питання – хто я, куди йду, чим завершиться ця епопея життя?

На рівні душі, у самому ядрі нашого буття панує потенціял непевности та страху. Переживття страху може бути індивідуальним та суспільним. Ми можемо боятися за своє національне буття.

Якщо подивитися на досвід українського народу, прочитати історію нашого міста, університету, стає зрозумілим, що для остраху, боязні, трепету у нашому досвіді є чимало причин.

Коли дуже часто у нашій історії Богом дані якості людського буття заперечуються, коли у системний спосіб те, що зцілює страх – спілкування у довірі, – постійно роз'їдається, то не дивно, що наша здатність боятися є високою. Це страх на ризик, на відкритість. Коли цей голос з минулого каже: „Ти пам'ятаєш, що було, які наслідки“, – ми відступаємо і бачимо, як інші відступають. Оглянувшись, ми розуміємо, що залишилися в лаві самі.

„Траєкторія вниз“ від Климентія Шептицького

Десь у цьому страхові починає хитатися наше почуття і переживття гідности. Як ми переживаємо гідність, як її зміряти, який її смак, запах і мелодія? Гідність розвивається у глибині, з нею ми зустрічаємося.

Для мене один з найвищих прикладів гідности – це людина, яка сказала і написала небагато – архимандрит Климент Шептицький, брат Митрополита Андрея. Аристократ з роду, який у середині четвертої декади свого життя почав віддавати і відпускати те, що більшість людей протягом свого життя стараються набути.

Прекрасний економіст, правник, посол до парляменту, дуже бажаний жених, Климентій крок за кроком за прикладом свого брата почав відпускати свої маєтки, статус, посади і став монахом-студитом, де поділив монаший подвиг з простими сільськими хлопцями. Через свої здібності він скоро стає архимандритом. І у своєму бажанні бути близько зі своїми братами він, архимандрит, чистить туалет. Климентій на життєвій дорозі, яка у нашій уяві є траєкторією вгору (визнання, пошана, маєток), перемінює цю траєкторію і спускається вниз. Приходять жорстокі часи, його ув'язнюють, він сидить в камері-одиночці. Але зберігає спокій душі, радість у холоді, темряві, напівголоді.

Чи не тримаємося ми у своєму житті того, що нам найбільше шкодить?

Як нам дивитися на питання гідности і на що нам вказує приклад Климентія? Ми думаємо: „У мене так не вийде, я не маю скільки потенціялу“. Але справа тут у внутрішньому житті. Якщо ми подивимося на анатомію нашого страху, як він шмат за шматом відкушує нашу гідність, ми побачимо, що цей процес відбувається всередині нас. Якщо я не можу контролювати те, що відбувається у Верховній Раді, якщо не у моїх руках важелі фінансових потоків, я все ж таки маю нагоду бути протеґоністом у процесах, які відбуваються у моєму серці, думках, душі.

Чи ми можемо внутрішній простір наших думок, почуттів, душевного стану скеровувати у напрям миру, спокою, життєдайности і гідности? Блаженніший Любомир є для нас таким авторитетом, тому що ці дисципліни у

(Закінчення на стор. 23)

Уточнення

У листі Романа Мацука „Дитяче містечко – оселя сиріт“ (ч. 9) неправильно подано число телефону автора. Має бути: (516) 822-1221.

АКТУАЛЬНА ТЕМА

„Україна проходить крізь часи випробування“

Нижче вміщуємо уривки з тексту виступу експерта американської Комісії з безпеки і співробітництва в Европі (Гельсінкська Комісія США) Ореста Дейчаківського на конференції, організованій 19 лютого Вашінґтонською Групою (TWG) – асоціяцією американських фахівців українського походження та пов'язаних з Україною.

„… Мене попросили виступити з питання прав людини, засадничих свобод і демократичних тенденцій. Не секрет, що Україна проходить тепер крізь часи випробування. Вона потроху сповзає до авторитаризму, а дехто каже, що вже стала напівавторитарною. Проте я відразу хочу заявити, що, хоч ситуація і загрозлива, вона не є незворотною, не є безнадійною.

Ми всі, включаючи Гельсінкську Комісію, глибоко занепокоєні відступом, який ми спостерігали протягом минулого року, у питаннях свободи слова та зборів – тиск на пресу, у тому числі посилення цензури, і політичний тиск на деякі незалежні засоби масової інформації; напади на журналістів, спроби згорнути академічні свободи, зокрема тих установ і активістів, які мирно просувають українську національну ідентичність; скомпрометовані місцеві вибори у жовтні минулого року, що не відповідали стандартам відкритости й чесности; подальша політизація судової гілки влади; вибіркове переслідування; залякування неурядових організацій з боку Служби безпеки України – список можна продовжувати.

„Фрідом Гавз“ посунув Україну вниз з її сходинки як єдиної вільної країни серед пострадянських держав, не враховуючи балтійських, і перевів її до категорії „частково вільних“. Україна опустилася також в інших індексах (наприклад, у рейтинґу міжнародної правозахисної організації „Репортери без кордонів“ Україна тепер – 131-ша з 178 країн, що на 49 місць нижче, ніж у 2009 році; також в Індексі економічної свободи „Трансперенсі Інтернешнл“).

Варто лише почитати статті за якісь кілька останніх тижнів у серйозних західних виданнях. „Вол Стріт Джорнал“ у нещодавній редакційній статті під назвою „Розчавлена помаранча“ зазначає: „Уряд Віктора Януковича зараз зайнятий спробами повернути назад у питанні демократичних прав, натиснути на пресу, протягнути закон про конституційні зміни, що збільшує його права і продовжує на рік повноваження парляменту“.

…Також, згідно з новим дослідженням, здійсненим політичними експертами і науковцями в Україні, рівень демократії в Україні тепер майже так само низький, як і в останній рік адміністрації Леоніда Кучми, у 2004 році.

Серед нещодавніх занепокійливих подій – політично вмотивовані, як виглядає, вибіркові переслідування: посилений тиск на опозицію з наголосом на звинувачення в корупції провідних членів попереднього уряду Юлії Тимошенко – дехто у в'язниці, один, колишній міністер економіки Богдан Данилишин, отримав минулого місяця політичний притулок у Чехії, або чиновників нижчого рівня, що, як повідомляють, не влаштовують владні структури реґіоналів. У той же час Генеральна прокуратура покищо мовчить стосовно тих, хто має зв'язки у нинішньому уряді. Важливо боротися з корупцією на нижніх рівнях, але якщо Віктор Янукович серйозно підходить до боротьби з масовою руйнівною корупцією, яка залишається бідою України і продовжує бути одною з головних загроз її демократії, процвітання і національної безпеки, то йому, мабуть, варто шукати десь ближче до себе.

Влада Януковича, включаючи СБУ і так званих силовиків, займається також залякуванням, арештами і тиском на менш відомих українців, зокрема національно-орієнтованих активістів, блоґерів, істориків, учених…

… Отже, Україна рухається в авторитарному напрямку, хоча я б знов застеріг від висновку, що вона вже там повною мірою – в усякому разі, на рівні Росії чи Білорусі. Значною мірою це – через український політичний плюралізм, різноманітність та живу ролю громадянського суспільства.

Подгляньмо на Білорусь. Там після президентських виборів 19 грудня режим Олександра Лукашенка вдався до брутальних репресивних дій, які тривають дотепер. В Україні ще є значно сильніше громадянське суспільство, більший плюралізм і вільніші медія, ніж у Білорусі (або Росії), незважаючи на дуже реальні утиски. У Білорусі, наприклад, парлямент, увесь уряд, державні медія й інші установи знаходяться під цілковитою контролею Лукашенка вже 15 років – він, по суті, є диктатором. Діяльність політичної опозиції і громадянського суспільства більш ускладнені. Тамтешній режим сильніше, ніж в Україні, опирається критиці як усередині країни, так і ззовні (особливо з Заходу).

В Україні парляментська опозиція ще не остаточно розчинилася, навіть якщо вона і послабилась, і кілька її представників перейшли до депутатської більшости „Стабільність та порядок“. Але є кілька потенційно стримано-оптимістичних прикмет, яких ви не побачите у Білорусі або Росії – наприклад, демонстрації проти нового податкового кодексу, що змусили режим В. Януковича піти на компроміс – незважаючи на велику полеміку щодо вищої якости нового кодексу, який, здається, є сприятливішим для оліґархів, ніж для малого підприємництва. Прийнято закон про доступ до публічної інформації. Не прийнято законопроєкт про освіту авторства міністра освіти Дмитра Табачника, який намагався обмежити автономію університетів. Зазнали поразки спроби зробити російську мову другою офіційною мовою, навіть звільнено з органів Міністерства внутрішніх справ працівника за паплюження української мови…

…Отже, хоч ми серйозно занепокоєні тим, яким шляхом рухається

(Закінчення на стор. 20)

Україна, вигадана В. Януковичем

Після першого року президентства Віктора Януковича може скластися враження, що з однієї держави Україна утворилися дві. Перша Україна – це та, яку представляють світові Президент та його прихильники. Ця Україна, згідно з їхніми заявами, досягла політичної стабільности, реформи в ній йдуть повним ходом, кампанія проти корупції є чи не найефективнішою в світі. Ця Україна залишається відданою демократичним цінностям, а ті, хто вказує на певні авторитарні тенденції, насправді просто намагаються дискредитувати цю Україну на міжнародній арені. Европейська інтеґрація залишається пріоритетом для України, проте водночас їй вдалося налагодити зіпсовані останніми роками взаємини з Російською Федерацією.

Зрозуміло, що образ такої – вигаданої України потрібен передовсім нинішній її владі, щоб здобути прихильність у Вашінґтоні та Брюселі. Команда В. Януковича прагне переконати західних провідників, що Україна залишається демократичною державою, з тією лише відмінністю, що якщо за Президента Віктора Ющенка демократія означала хаос, то за Президента В. Януковича демократія є синонімом порядку. На жаль, багато хто у світі схильний вірити у таку Україну.

Насправді в Україні стрімко зростають авторитарні тенденції, згортаються основні права та свободи. В. Януковичеві знадобився лише рік, щоб прибрати до рук усі важелі державної влади – навіть Володимир Путін у Росії працював над цим кілька років. Боротьба з корупцією використовується як прикриття переслідувань політичних опонентів. Україна відновила відносини з Росією лише за рахунок колосальних поступок.

Але безсумнівною залишається неспроможність влади повністю приборкати демократичні рухи. Громадянське суспільство в Україні виявилося набагато активнішим та потужнішим, ніж в Росії чи будь-якій іншій країні колишнього СРСР. Саме тому головним інструментом сучасної влади в Україні стало залякування. Прем’єр-міністер України Микола Азаров, виступаючи на конференції в Ялті 2010 року, сказав: „Страх є одним з головних людських інстинктів, і він має працювати“. Це була програмна заява. Арешти і допити опозиційних провідників, постійні наскоки податкової поліції в бюра приватних підприємців – все це має єдину мету: поширити страх. І не лише в опозиційному середовищі, але й всередині самої влади. Ні для кого не є таємницею, що деякі провідні можновладці мають різні погляди, але тримають свої думки при собі.

Після перемоги В. Януковича його прихильники були переконані, що тільки одними побажаннями вдасться перетворити Україну на державу з молочними ріками. Тепер усі переконалися в марноті обіцянок Партії Реґіонів. І в цьому є позитивна риса: українці повинні збагнути, що жоден провідник не дасть їм добробуту, якщо вони самі не візьмуться до праці. Позитивною подією став підприємницький Майдан, який довів спроможність успішних масових виступів проти влади. Правду про корупцію знає кожен громадянин, який має контакт з владою. Корупція тепер керується з єдиного центру, тому що українська влада і є проявом корупції з її платнями, автами, резиденціями, дітьми-підприємцями.

Тому жодних перспектив Україна за сучасної влади не має. Перспектива одна – спрямування до цивілізованого світу, геть від чиновництва і кримінальних угруповань, які душать українців і не дають їм можливости працювати для себе і своїх дітей, для майбутнього.

БЕРЕЗЕНЬ В НАШІЙ ІСТОРІЇ

Слово Т. Шевченка – вперше в Америці

1 березня 1868 року в англомовному двотижневику „Аляска Геральд“ його видавець Агапій Гончаренко (Андрій Гумницький) надрукував свій прозовий переклад англійською мовою уривку з поеми „Кавказ“ під назвою „Цікаві ідеї поета Тараса Шевченка“.

Це була перша згадка про Т. Шевченка в американському англомовному світі.

У цьому ж двотижневику було вміщено українською мовою уривки з творів „І мертвим, і живим“, „Кавказ“, „Думи мої, думи мої“ – це теж була перша публікація віршів Т. Шевченка в Америці мовою ориґіналу.

А. Гончаренко був першим перекладачем творів Т. Шевченка англійською мовою на американському континенті, послідовним пропаґандистом його творчости. Ще 1 квітня 1861 року він вмістив у часописі Олександра Герцена „Колокол“ статтю з приводу смерти Кобзаря українською мовою. Тоді А. Гончаренко працював у Лондоні складачем „Вільної російської друкарні“, заснованої О. Герценом.

1865 року А. Гончаренко еміґрував до Америки, де через пару літ заснував у Сан-Франціско першу на американському континенті слов’янську друкарню. Він видавав також українською мовою журнал „Свобода“, в п’ятому числі якого передрукував вже названу посмертну статтю про Т. Шевченка і уривок з поеми „Кавказ“.

А. Гончаренко народився 31 серпня 1832 року на Київщині в родині священика. Восьмирічним хлопчиком потрапив на навчання в Київську бурсу, а 1853 року після закінчення курсу навчання в Київській семінарії став монахом Києво-Печерської Лаври Агапієм, служив в Греції, де прилучився до визвольного руху.

Російський Посол Росії заарештував його, та дорогою до Росії він втік з тюрми і 4 березня 1860 року приїхав до Лондону.

Коли Аляска перейшла від Росії до США, А. Гончаренко жив у Сан-Франціско, де займався видавничою діяльністю.

Перед дослідниками постало запитання: чи записав А. Гончаренко твори Т. Шевченка з пам’яті, чи він мав „Кобзар“?

З’ясувалося, що в січні 1861 року він одержав від революційного діяча Миколи Огарьова „Кобзар“, надрукований в Петербурзі 1860 року.

А. Гончаренко був редактором, складачем і експедитором свого часопису, який мав читачів у Японії, Китаї та на Гавайських островах.

500 примірників А. Гончаренко розсилав по Алясці та Сибіру шляхами, тільки йому відомими. Він ставив перед собою завдання допомагати українському населенню Аляски боротися за свої права – про це йшлося в статтях, писаних здебільшого російською мовою.

Статті англійською мовою знайомили англомовного читача з умовами російського та українського життя, нещадно викривали царат. Низка статтей була присвячена життю українців на Алясці та їхній ролі в історії освоєння Північно-Західньої Америки.

1872 року А. Гончаренко продав англійський друкарський шрифт Бібліотеці Конґресу у Вашінґтоні, але продовжував випуск „Свободи“ слов’янським шрифтом.

1873 року А. Гончаренко купив фарму за 26 миль від Сан-Франціско. На хаті був напис, що став гаслом всього Гончаренкового життя – „Свобода“.

Разом з дружиною Альбіною Чітті – американкою, що походила з італійських революційних кіл, він організував недільну школу для бідних дітей.

Помер А. Гончаренко 6 травня 1916 року в своїй садибі біля Гейварду, Каліфорнія, де прожив понад 40 років.

У своїх „Споминках“ він писав: „Я втік з московської тюрми, в широкий світ, бо чув у моїх жилах вільну кров. Моя ненька Україна і джерело козацтва, якоже фенікс, воскресне на добро людям, на вічну правду і волю“. Похований з дружиною на фармі, яка занесена до офіційного спису історичних місць Каліфорнії.

Л. Хм.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Газета заснована у 1893 році **Видає Український Народний Союз**

Головний редактор – Рома Гадзевич
Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays
by the Ukrainian National Association, Inc.
at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510
E-mail: svoboda@svoboda-news.com Website: www.svoboda-news.com
Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280,
2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00, на півроку – $35.00. Для членів УНСоюзу
$45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси – $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda“.
Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ“

Адміністратор – Володимир Гончарик (973) 292-9800 дод. 3041
e-mail: admin@svoboda-news.com
Керівник відділу оголошень – Марійка Осціславська (973) 292-9800 дод. 3040
Fax: (973) 644-9510
e-mail: adukr@optonline.net
Передплата – Марійка Пенджола 973) 292-9800 дод. 3042
e-mail: subscription@svoboda-news.com

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Москва нищить Українську Церкву, а офіційний Київ мовчить...

Ще з грудня 2010 року не полишає конфліктна ситуація нашу парафію св. Вознесіння Господнього Української Православної Церкви Київського патріярхату, що у селі Кам'янка Тельманівського району. 6 грудня в цьому селі була спроба насильницьким способом захопити нашу парафію групою вірних парафії Московського патріярхату, яка нещодавно була зареєстрована в цьому ж селі, та ще й з такою самою назвою.

Перед цими подіями в селі прихильники московського православ'я роздавали „Святогірський лист", в якому містилися грубі наклепи й образи на адресу нашої церкви, а також на адресу Патріярха Київського та всієї Руси-України Філарета.

Представники ініціятивної групи від новоствореної релігійної громади Московського патріярхату розповсюджували неправду, нібито таїнства й обряди, які здійснюють священики Київського патріярхату, не є законними, і треба всіх перехрещувати, перевінчувати і т. д.

Другого дня невідомі повісили свій замок на двері нашого храму, і наш настоятель о. Христофор не зміг потрапити в храм для Богослужіння.

На зборах села, куди мене – правлячого архиєрея, і отцянастоятеля не допускала служба безпеки донецьких олігархів, та „ініціятивна група" намагалась переконати мешканців села, що коли приміщення церкви, яку парафіяни і духовенство Київського патріярхату відновили, перейде під юрисдикцію Московського патріярхату, тоді будуть позолочені золоті бані і знайдуться великі гроші для дорогого оздоблення храму.

Протягом всього цього часу ми офіційно звертались до губернатора, Генеральної прокуратури, Служби безпеки України, депутатів Верховної Ради, до Президента Віктора Януковича, але ні підтримки, ні захисту не дістали.

Коли закон не може захистити наші святині, а влада відверто підтримує тільки одну так звану „канонічну" конфесію і не звертає уваги на те, що священиків та вірних УПЦ КП виганяють з українських храмів на Донеччині, коли я дізнався про насильницьке захоплення храму в Кам'янці, то мені нічого не залишалося, як тільки заявити, що я себе спалю за церкву, і тоді вона таки залишиться під омофором Київського патріярхату, бо в св. Євангелії говориться, що добрий пастир душу свою за вівці покладе…

Коли я таке сказав, то вони налякалися й на якийсь час відступили. Після цього, наступного дня, зі мною нарешті зустрілися представники обласної ради й пообіцяли вирішити цей конфлікт законним шляхом.

Водночас ті самі олігархічні кола та священики УПЦ МП безсоромно агітували керівників нашої Донецької єпархії, зокрема Владику Всеволода (Матвієвського), о. Сергія Талдонова та інших за перехід під омофор УПЦ МП.

За це обіцяли великі гроші, дорогі авта та матеріяльно безпроблемне життя. І залякували, що у Донецьку вся влада – їхня, тому, мовляв, якщо не перейдете, все одно вас знищать. Але жодна особа з Київського патріярхату Донецької єпархії не спокусилася.

Все ж нещодавній суд, якій вирішував юридичну належність культової споруди парафії св. Вознесіння Господнього в селі Кам'янка прийняв рішення не на нашу користь. Присутні на засіданні суду представники преси, громадських організацій, священики не приховували здивування з цього безглуздого рішенням суду.

Скоріш за все, судді це робили під тиском. А він не припиняється. По всій області релігійним громадам Київського патріярхату не надають земельних ділянок для будівництва храмів.

Наприклад, в Маріюполі вже два роки громаді влада розповідає різні байки, що під церкву у місті немає землі. Тим же часом храми Московського патріярхату ростуть, як гриби. Коли духовенство звертається до спонзорів про допомогу церкви, то перше питання постає: „З якого ви патріярхату?". Якщо Київського, то тоді навіть не розмовляють, мотивуючи це тим, що їм заборонено допомагати „розкольникам".

Донецька єпархія УПЦ КП, дивлячись на цю несправедливість, заявляє, що у разі продовження безпрецедентного тиску на Київський патріярхат в Донецькій області наша єпархія припиняє молитися за донецьку владу і в літургійних молитвах наші отцінастоятелі, монахи і багатотисячні віруючі будуть молитися на всіх богослужіннях: „Ще молимось за владу, яка нищить наші церкви – врозуми їх, Господи, або покарай".

Хотілося б звернути увагу, що подібне нищення Церкви нагадує ситуацію за радянської влади, коли руйнували храми, зрізували хрести, палили ікони та церковну літературу.

Кожний, хто брав участь в цьому святотатстві й руйнуванні православних святинь, був покараний Богом. Не він, так його діти. Щоб донецька влада не накликала на себе гнів Божий, закликаємо владу, суд припинити тиск на нашу Церкву і ставитися до всіх конфесій однаково, згідно з законом.

Якщо влада і надалі буде виявляти до нас свою упередженість, ми залишаємо за собою право вдаватися до інших, дозволених законом, засобів відстоювання своїх прав, зокрема пікети, віча, залучення вітчизняних та закордонних мас-медіа, можливостей української діяспори.

Наголошуємо, що за будь-яких обставин, навіть за потреби фізичного відстоювання церков, ми не залишимо нашого храму у селі Кам'янка.

За дорученням духовенства і вірних Донецької єпархії Української Православної Церкви Київського патріярхату –

Сергій,
Архиєпископ Донецький
і Маріюпільський

„Доборолась Україна"

Меморандум УККА до 150-річчя від дня смерти Тараса Шевченка

Порох життєвого часу прикриває забуттям навіть найболючіші історичні події, тільки безсмертні пророчі слова Тараса Шевченка живуть і сповнюються. В березні минуло 197 літ від його народження, 172 роки від викуплення з неволі, 150 літ від його смерти. З 47 років його страдального життя, 24 роки поет прожив у кріпацтві, а 23 роки – у неволі московського окупанта. Понад 10 років він страждав на засланні у Казахстані. Залишилося тільки 13 років життя для творчости під наглядом московського окупанта.

За цей короткий час Т. Шевченко зумів оформити і утвердити рідну мову, розбудив народ з темряви і наснажив його ідеєю боротьби за волю. Після звільнення з кріпацтва поет створив поему „І метрвим, і живим, і ненародженним землякам моїм в Украйні й не в Украйні, моє дружнєє посланіє", зміст якої вже понад 160 років є актуальний для кожного покоління. Поет гостро картав потомків козацької старшини, які, живучи в розкошах, забули про славу дідів своїх і знущалися над братами гірше від вельмож. Дорікаючи їм, журливо говорить:

Доборолась Україна
До самого краю.
Гірше ляха свої діти
Її розпинають.

З любови до свого народу поет остерігає запроданців: „Схаменіться! Будьте люди, бо лихо вам буде". Розуміючи, що волю можна здобути тільки об'єднанням, поет закликає: „Розкуйтеся, братайтеся!", бо тільки „в своїй хаті своя й правда, і сила, і воля." Розуміючи, що без об'єднання народ не здобуде волі, він закінчує поему благальними словами: „Обніміться ж, брати мої, молю вас, благаю!"

Пророчі слова поета начебто сказані до сучасної антиукраїнської влади та розгубленого народу. Найбільшими причинами невдач у боротьбі за українську незалежність були зрада і брак єдности. Брак єдности тягнеться до наших часів. Багатопартійність, особисті амбіції, міжусобиці та брак зрозуміння єдности також і сьогодні стали загрозою державній незалежності.

Партійні вожди не думають про те, що за їхню неспроможність об'єднатись в опозиційну силу, історія осудить їх.

Отож вивчаймо нашу історію та вслухаймось у пророчі слова Шевченка, що

Нема на світі України,
Немає другого Дніпра,
А ви претеся на чужину
Шукати доброго добра.

Хоч вже минуло 150 літ від смерти Пророка, але його слова і осторога є так на часі, як були завжди. Тому час нам до них прислухатися.

УККА

Я зібрала вже 103 підписи

На захист колишнього міністра, а тепер політв'язня Юрія Луценка я вже зібрала в селі і вислала до „Народної самооборони" 103 підписи. Зібрала б і більше, але негода завадила. Був дуже різкий, холодний вітер, стежка слизька-преслизька, то я повернулася додому.

Не можна бути байдужим і мовчати, бо те, що сталося з Ю. Луценком, може статися з кожним з нас. Якщо в березні почнеться „другий Майдан" (таке очікується), то я хоч на декілька днів теж поїду.

Я сподіваюся, що ми не будемо сторонніми спостерігачами, і „другий Майдан" нас ще більше згуртує і навчить. І ми після нього будемо мати зовсім іншу картину в нашій милій Україні.

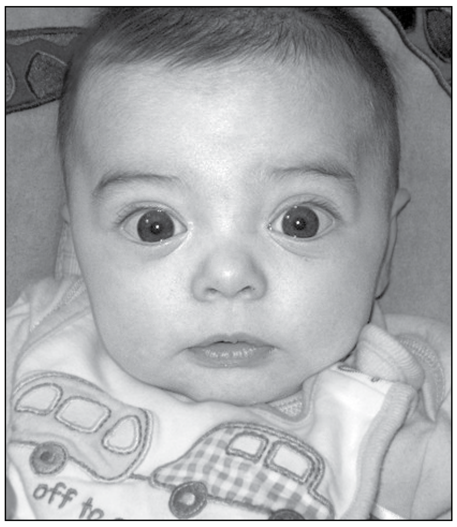
З радістю отримала в цьому році вже два числа „Свободи", бо трохи боялася, чи діставатиму її, чи передплатить мені газету Лідія Захарків. Я дуже вдячна їй.

Читала у „Свободі" про сліпу поетку Надію Кучер. Вона дуже потребує радіоприймача, на якому можна слухати компакт-диски. Свого часу я познайомила її з співаком Ігорем Мельничуком – керівником відділу допомоги незрячим місії „Світло на сході". Він подарував два своїх музичних альбоми і озвучені журнали „Віра і життя". Їх можна було слухати на маґнетофоні, який я дістала як нагороду в літературному конкурсі. Але тепер пісні записують на компакт-дисках, які ні Н. Кучер, ні я слухати не можемо, бо не маємо програвачів. Шкода!

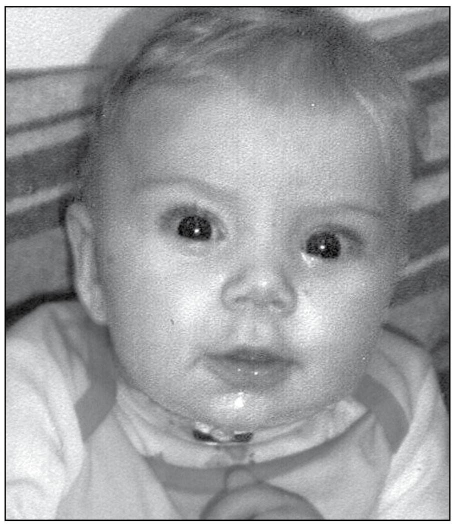
Віра Оберемок, письменниця
с. Русалівка,
Маньківський район,
Черкаська область

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

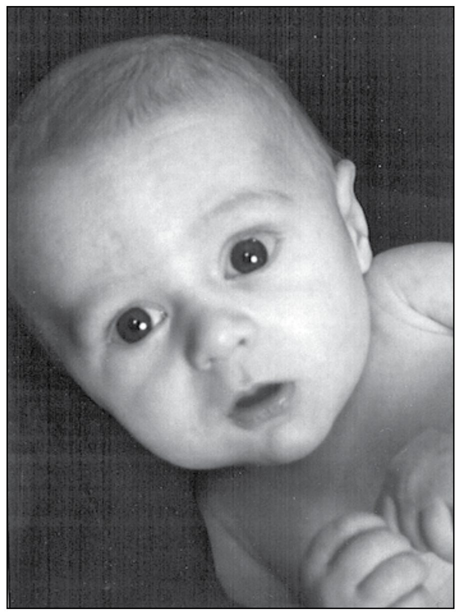
Нові члени УНСоюзу

Лев-Софрон Ференцевич, син Ксені та Тараса Ференцевичів з Дураму, Ню-Гемшир, – новий член 25-го Відділу УНСоюзу. Свого внука забезпечили Христина та Юрій Ференцевичі.

Ізабеля-Ліліяна Куропась, доня Тані та Романа М. Куропасів з Гінсдейлу, Ілиной, – нова членка 20-го Відділу УНСоюзу. Маленьку Ізабелу-Ліліяну забезпечив Роман І. Куропась.

Зенон-Максим МекКай, син Дарії та Стіва МекКаїв, з Вестмінстеру, Кольорадо, – новий член 292-го Відділу УНСоюзу. Свого внука забезпечили бабуся та дідусь Вікторія та Роман Максимовичі.

ЗБОРИ 37 ВІДДІЛУ УНС
Субота, 2 квітня 2011 р.

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. Річні загальні збори 37 Відділу відбудуться в суботу, 2 квітня 2011 р. о год. 2 по пол. в Українському Американському Культурному Центрі в приміщенні „Чорноморської Січі“, 60-C Jefferson Rd., Whippany, NJ. По дальші інформації телефонувати до секретаря Оксани Станько: 908-872-2192 або 800-253-9862 x 3039.

ЗБОРИ 194 ВІДДІЛУ УНС
Вівторок, 29 березня 2011 р.

New York, NY. Річні загальні збори 194 Відділу відбудуться у вівторок, 29 березня 2011 р. о год. 4 по пол. **в домівці Товариства „Самопоміч“, 98 Друга Авеню, Ню-Йорк, Н.Й.** Запрошуємо всіх членів до участи.

Олександра Юзенів, голова
Оксана Лопатинська, секретар

Чи знаєте ви, що Український Народний Союз – це найстаріша і найбільша українська забезпеченева братська організація, заснована в Америці ще у 1894 році? Вже протягом 117 років він гуртує навколо себе українців незалежно від місця народження, віросповідання чи політичних переконань. Український Народний Союз пропонує різноманітні види страхування як для дорослих так і для дітей, щоб таким чином подбати про краще й безпечніше майбутнє вашої родини, пенсійні грамоти (Annuity, IRA, ROTH, Coverdell), надає грошеві нагороди і стипендії членам УНСоюзу – студентам університетів і коледжів.

Газета „Свобода“, мов провідник подорожніх, зустрічає кожну „хвилю“ новоприбулих українців і впродовж 118 років служить нашій громаді. Англомовний „Український Тижневик“, заснований у 1933 році, виконує ролю українського амбасадора та служить українцям різних поколінь.

Коштом і заходами УНСоюзу вийшли десятки цінних книжок про Україну та про укаїнців у світі.

СЕНЬЙОРИ УНС ТА ДРУЗІ!

З'ЇЗД СЕНЬЙОРІВ УНС ВІД 12 ДО 17 ЧЕРВНЯ 2011 Р. НА СОЮЗІВЦІ

Замовляйте кімнати вчасно на З'їзд Сеньйорів, який відбудеться на Союзівці, починаючи від неділі по полудні з реєстрацією при вині та сирі до п'ятниці по полудні з обідом. Побут на Союзівці включає 5 нічлігів, харчування від понеділка зі сніданком до п'ятниці з полуденком, бенкет, доповіді, розвагові програми та податки і чайові.

Члени УНС – Одна особа $475, дві особи в кімнаті по $405 від особи.
Один вечір за особу $120, дві особи в кімнаті по $97 від особи.

Не члени УНС – Одна особа $525, дві особи в кімнаті по $420 від особи.
Один вечір за особу $125, дві особи в кімнаті по $105 від особи.

Бенкет і програма в четвер, 17 червня 2011 р. Тільки $35 від особи.

Просимо замовляти кімнати на СОЮЗІВЦІ вчасно на тел.: 845 626-5641.

Місця є обмежені, по можливості контактуйтеся з місцевими клюбами сеньйорів для замовлення спільних автобусів.

За дальшими інформаціями просимо звертатися до Оксани Тритяк

на тел.: 973 292-9800 x 3071

Заохочуємо Вас запросити Ваших друзів на з’їзд.

Ми гостям раді!

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК У США

запрошує громадянство
на першу наукову конференцію з циклу ювілейних заходів
з нагоди 65-ліття заснування УВАН в Європі
та 60-ліття УВАН у США

“УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК (1945-1950-2010):
ІСТОРІЯ ТА СУЧАСНІСТЬ”

Програма:

Відкриття ....Альберт Кіпа, президент УВАН

Внесок УВАН у США в скарбницю української науки і культури ....Альберт Кіпа, президент УВАН

Шевченкознавство в УВАН (1940-ві – 1960-ті роки) .... Олесь Федорук, (Київ, НАНУ)

Київський архів В. В. Міяковського (огляд документальних матеріялів) ....Степан Захаркін, (Київ, НАНУ)

Закриття ....Анна Процик, науковий секретар УВАН

Після доповідей товариська зустріч і буфет

Конференція відбудеться
у суботу, 26 березня 2011 р.,
о 2-й год. по полудні в приміщенні УВАН:

206 West 100th Street
New York, NY 10025
tel: (212) 222-1866

Привітайте

Ваших рідних,
друзів і приятелів
на сторінках „Свободи“

Великодні побажанння

15 квітня 2011 р.–„Свобода“
17 квітня 2011р.– The Ukrainian Weekly

Спеціяльні ціни на поздоровлення:

1/16 сторінки	– 35 дол.	1/4 сторінки	– 100 дол.
1/8 сторінки	– 50 дол.	1/2 сторінки	– 200 дол.

Ціла сторінка – 400 дол.

Оголошення приймаємо

до 6 квітня 2011 р.

Зголошення побажань, **РАЗОМ з ОПЛАТОЮ**, надсилати до:
„Svoboda”, P.O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

тел.: (**973) 292-9800** дод. **3040** • Факс: (**973) 644-9510**
E-mail: adukr@optonline.net

УНСоюз оголошує приділ стипендій та нагород студіюючій молоді на академічний рік 2011-2012

Кандидати на стипендії або нагороди мусять:

- Бути активними членами УНСоюзу принайменше два роки до 1-го червня 2011 року
- Під час останніх двох років, мати полісу принайменшої вартості $5,000 (не включає поліс Термінового страхування)
- Бути прийняті на студії до університету в США або в Канаді

Аплікація на стипендію або нагороду від УНСоюзу мусить бути вислана до 1-го червня 2011 року.

За точними інформаціями телефонуйте до Головної канцелярії УНСоюзу або відвідайте сторінку “Наші Пільги” на інтернетні мережі УНСоюзу:
www.UkrainianNationalAssociation.org

UNA, Inc.
2200 Route 10
Parsippany, NJ 07054
800-253-9862

WASHINGTON BALALAIKA SOCIETY

виступить у концерті

в Kean University Wilkins Theatre
Union, NJ
в неділю, 3 квітня 2011 р., о год 3:00 по пол.

Найбільша фолкльорна інструментальна оркестра
поза межами України і Росії
виконає чудові мелодії
з України, Росії та інших країн Східньої Европи.
Всі місця 30 дол. від особи.

Квитки можна замовити у Box Office: тел. 908-737-7469

Приймаємо тільки кредитні картки Visa та Mastercard.

Квитки можна замовляти на: www.keanstage.com

Kean University Wilkins Theatre
1000 Morris Ave., Union, NJ 07083

Середньовічні джерела нашої літератури

Валерій Зема під час доповіді в НТШ-А в Ню-Йорку

НЮ-ЙОРК. – 5 лютого в лекційній залі НТШ-А відбулася плідна розмова про те, як сприймалися в середньовічній Україні неканонічні тексти релігійного змісту, та про впливи цих текстів на формування стандартів літературної мови. З доповіддю на цю тему виступав відомий київський історик, фулбрайтівський стипендіят Валерій Зема. Він є науковим співробітником Інституту історії України Національної Академії наук України, у 2009-2010 роках здобув стипендію Американської Ради Наукових Товариств, зараз стажується в Українському науковому інституті Гарвардського університету.

Звертаючись до слухачів, В. Зема вказав на те, що перекладні тексти – проповіді та гомілії – потрапляли на терени Київської митрополії переважно з Візантії, і це були передусім тексти Йвана Золотоустого, Василя Великого, Григорія Низаніна. Повчальних текстів з передмонгольських часів збереглася лише незначна частина, проте вони не менш багаті змістом.

За словами доповідача, вже в цих найдавніших текстах починають з'являтися мовні ознаки льокальних староукраїнських говірок. Як пояснив учений, корпус текстів повчань та проповідей формувався як трискладова система, що включала традиційні церковнослов'янські тексти, переклади першотворів західнього походження (як католицьких, так і протестантських) та власне оригінальні тексти старокиївської традиції.

Особлива роля для формування мовного стандарту належить одному з найперших джерел повчальних текстів, а саме відомому збірнику „Четья Мінея" 1489 року – його копії мали значне поширення на території Київської митрополії впродовж XV-XVI ст. Більшість перекладів Мінеї робилося з церковнослов'янської мови, при цьому відбувалося значне редаґування текстів.

Далі мова йшла про Учительні Євангелія, помітне нововведення в напучувальній літературі кінця XVI-XVII ст. Автором багатьох цих рукописних текстів вважають Патріярха Калісту. Серед перекладачів чужоземних джерел виокремлюються такі інтерпретатори, як Митрополит Петро Могила і, особливо, канонік галицького походження Миколай Рей. Тексти останнього сприяли також розвиткові литовського проповідництва, оскільки виходили друком також і в Литві. Починаючи від XVII ст., проповіді масово з'являються друком в українському та польськомовному варіянтах. Це видання Кирила Транквіліона-Ставровецького, Мелетія Смотрицького, Йоаникія Галятовського та Лазара Барановича.

У двох списках збереглися Нягівські повчання зі Закарпаття („Нягівська постила") – повчальний кальвіністський церковний твір середини XVI ст., в новітні часи видані в Угорщині Ласлом Деже.

Наприкінці доповіді з багатьма ілюстраціями В. Зема дидактично підійшов до головного висновку: процеси, що протягом двох століть розвивалися в українському проповідництві, вирішальним чином спричинилися до формування книжного мовлення українського суспільства, зіграли важливу ролю в формуванні філософської та богословської лексики.

На завершення розмови В. Зема відповів на численні питання присутніх.

Пресова група НТШ-А

Доповідь про нові дослідження в Батурині

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – Заходами Товариства українців-католиків „Свята Софія" та місцевого Осередку Наукового Товариства ім. Шевченка 22 лютого відбувся черговий виклад з участю виконавчого директора українсько-канадського Батуринського археологічного проєкту, д-ра Володимира Мезенцева. Українська громада Філядельфії активно цікавиться поступом у здійсненні цього маштабного проєкту від його започаткування у 2001 році.

Впродовж 10 років його фінансує Канадський інститут українських студій (КІУС), Наукове Товариство ім. Шевченка (НТШ) та Понтифікальний інститут середньовічних студій (ПІСС) у Торонто. Очолює Батуринський проєкт відомий дослідник доби Гетьманату, директор КІУСу проф. Зенон Когут. Нагадаємо, що завданням археологів є відкопати і дослідити загадки Батурина, який у 1669-1708 роках був столицею козацько-гетьманської держави та резиденцією славетного гетьмана Івана Мазепи (1687-1709).

Доповідача привітав голова Осередку НТШ у Філядельфії д-р Ярослав Заліпський. Відтак д-р В. Мезенцев з допомогою прозірок ознайомив присутніх з найновішими відкриттями розкопок. Він зокрема коротко ознайомив з історією Гетьманської держави, наголосив на кривавих подіях Батуринської трагедії 1708 року, коли від руки московського війська загинуло 14 тис. мешканців Батуринської фортеці, більшу частину з яких становили жінки та діти, про що свідчать дослідження археологів та антрополога д-ра Катерини Полив'ян.

На території цвинтаря Троїцького собору (були розкопані поховання жертв погрому, який, за наказом Петра I, виконав з особливою жорстокістю Олександер Меншиков. Ці дослідження переконали деяких російських істориків, й у 2008 році вони нарешті визнали факт масової різанини населення міста за наказом царя Петра.

Д-р В. Мезенцев детально описав особливості архітектурних споруд мазепинської столиці та заміської резиденції гетьмана на Гончарівці, археологічні дослідження двох будівель якої у 2009 році свідчать, що вони були спалені під час російського нападу. Дослідники відкрили фундаменти внутрішніх стін та рештки сходів до підвалу основного цегляного палацу і підготували графічні реконструкції його екстер'єру.

Особливо цінною та цікавою знахідкою серед палацових будов Гончарівки були фраґментовані керамічні плити з зображенням герба гетьмана Мазепи.

Археологам вдалось графічно реконструювати таку геральдичну плиту. Вона має рельєфи півмісяця з людським обличчям, зірки й хреста, обрамовані гірляндами, що завиваються кільцями у бароковому стилі. Герб оточують кириличні літери – абревіятура імені та титулу його власника.

Серед інших цікавих знахідок автор відзначив позолочену мідяну ікону св. Миколая (продукція Києво-Печерської лаври); п'ять срібних та мідяних польських монет; фраґмент дорогого келиха для вина з венеціянського скла з гравірованим квітковим орнаментом (склянка репрезентує вишуканий імпортний столовий посуд гетьмана та свідчить про банкети в палаці); різьблені кістяні прикраса й ґудзик місцевого виробництва; багато чавунних ядер, якими російська артилерія бомбардувала місто під час штурму.

Розкопки канадсько-української експедиції в Батурині у 2009-2010 роках виявили цінні археологічні дані про архітектуру і керамічне оздоблення його найбільш амбітної резиденції та піднесення й падіння столиці козацької України.

Незважаючи на брак підтримки з боку теперішньої влади в Україні, д-р В. Мезенцев та його співробітники продовжуватимуть розкопки й цього літа. Тому, на завершення вечора, від імені присутніх успіхів та наснаги усі членам експедиції побажала д-р Наталія Пазуняк, яка принагідно висловила доповідачеві щирі слова подяки за поважний внесок у дослідження сторінок української історії.

Прес-служба
Товариства „Свята Софія"

Подумайте про Ваше завтра
вже сьогодні!
Відкрийте рахунок ІРА,
щоб забезпечити своє
майбутнє без турбот.
3.30%
APY*
Пенсійні рахунки є забезпечені до 250,000 тис. долярів Державною Адміністрацією Кредитових Спілок - NCUA.
Федеральна Кредитова Кооператива
САМОПОМІЧ НЬЮ ЙОРК
Завжди професійна, конфіденційна та ввічлива обслуга.
ГОЛОВНЕ БЮРО: 108 SECOND AVENUE NEW YORK, NY 10003 TEL: 212-473-7310 FAX: 212-473-3251
КЕРГОНКСОН:
6325 Route 209
Kerhonkson, NY12446
Tel: 845-626-2938
Fax: 845 626-8636
ЮНІОНДЕЙЛ:
226 Uniondale Ave,
Uniondale, NY 11553
Tel: 516 565-2393
Fax: 516 565-2097
АСТОРІЯ:
32-01 31st
Astoria, NY 11106
Tel: 718 626-0506
Fax: 718 626-0458
ЛІНДИНГИРСТ:
225 N. 4th Street
Lindenhurst, NY 11757
Tel: 631 867-5990
Fax: 631 867-5989
ЕЛЕКТРОННА ПОШТА:
Info@selfrelianceny.org
ІНТЕРНЕТ:
www.selfrelianceny.org
Поза Нью Йорком дзвоніть безкоштовно:
1-888-SELFREL
Your savings federally insured to at least $250,000 and backed by the full faith and credit of the United States government
NCUA
National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency
*APY - Відсотки у річному відношенні. Дивіденда - 3.25% нараховувана денно може бути змінена без попередження.

Шевченківські свята відбулися в Америці і Україні

ВАШІНҐТОН

9 березня в Посольстві України в США відбувся Шевченківський вечір, присвячений 197-ій річниці від дня народження видатного українського поета.

Вечір відкрив Посол України в США Олександер Моцик, який у своїй промові наголосив на виключному значенні Кобзаря у формуванні національної самосвідомости української інтеліґенції, його впливу на національну культуру України, який залишається значним і сьогодні.

Перед авдиторією також виступила голова Вашінґтонського відділення Наукового Товариства ім. Шевченка Богдана Урбанович, яка розповіла про життєвий і творчий шлях видатного українця.

Виступає Богдана Урбанович

Культурна програма вечора включала також виставку картин американського художника українського походження Андрія Кушніра, в творчому доробку якого поряд з мальовничими пейзажами є картини з зображенням пам'ятника Кобзареві у Вашінґтоні. На вечорі виступили дует „Калинонька" та Український народний хор з Вашінґтону.

Були виконані поезії великого українського поета, а також його улюблені пісні. Гості Посольства України мали змогу спілкуватися і куштувати страви української кухні.

Культурно інформаційний центр при Посольстві України

Український народний хор з Вашінґтону виконав пісні на твори Тараса Шевченка.

РІВНЕ

Делеґація Рівненської обласної організації Національної спілки письменників України та обласної організації „Просвіта" ім. Тараса Шевченка біля пам'ятника Кобзареві поблизу села Підлужжя, де б'є джерело, з якого у 1846 році втамовував спрагу Тарас Шевченко під час експедиції на Волинь.
Фото: Євген Цимбалюк

Осередком щорічної традиційної Кобзаревої естафети в пам'ять про перебування у 1846 році Тараса Шевченка на теренах Волині, цього року став Радивилів, до якого рік тому естафета перейшла від Корця.

Завершальним акордом Шевченкіяни стало літературно-мистецьке свято „Тарасова свіча" в будинку культури. Було людно біля виставки творів юних художників на тему Шевченкіяни.

У концерті взяли участь переможці конкурсу читців-декламаторів, соліст Андрій Сірко та хор „Барвінок". З особливим піднесенням виконав Кобзареві твори Заслужений артист України Олексій Заворотній, один з найактивніших українських популяризаторів поезії Кобзаря.

Участь у святі взяла делеґація Рівненської обласної організації Національної спілки письменників України. Актуальну тему виконання шевченківських заповітів порушила на святі голова обласної організації „Просвіта" ім. Т. Шевченка Світлана Ніколіна.

Шевченківську естафету передано до Дубна.

Євген Цимбалюк

ЧЕРКАСИ

Микола Томенко представляє книгу Михайла Чалого „Життя і твори Тараса Шевченка".

З нагоди дня народження Тараса Шевченка в Музеї „Кобзаря" 4 березня було презентовано книгу Михайла Чалого „Життя і твори Тараса Шевченка". Ця книга вийшла друком ще 1882 року і з того часу не перевидавалася. Її нове видання фінансував благодійний Фонд „Рідна країна", який очолює заступник голови Верховної Ради України Микола Томенко.

На презентації виступили М. Томенко, заступник директора Інституту літератури ім. Т. Шевченка Сергій Гальченко, який сказав, що книгу за радянських часів не перевидавали ще й тому, що радянські літературознавці займалися плаґіятом, використовуючи у своїх публікаціях дослідження М. Чалого без посилання на першоджерело.

Тепер ця важлива джерельна база відкрита для всіх пошановувачів творчости поета в чудовому українському перекладі, який здійснила Валерія Смілянська.

В центрі Черкас 9 березня відбулось віче, яке розпочалося біля Музею „Кобзаря", звідки, розгорнувши найбільший прапор України, громадськість вирушила з піснями вулицею Шевченка до пам'ятника Кобзареві. Прапор виконала шахтарська вдова Марія Бєляткова з Донецька.

Біля пам'ятника голова обласної організації Всеукраїнського об'єднання „Свобода" Тетяна Чорномаз заявила: „Тарас Шевченко також був би для сучасної влади небезпечним, його також утискали б, порушували б проти нього кримінальні справи, себто робили б все те, що чинять і зараз – утискують свободу слова та проводять політичні репресії".

На сцені обласного академічного українського музично-драматичного театру ім. Т. Шевченка режисер Сергій Проскурня представив 9 березня виставу драматичної поеми „Тарас: слава" за поемою-тетралогією відомого українського поета зі Львова Богдана Стельмаха.

Головну ролю, тобто самого Т. Шевченка, зіграв Заслужений артист України, актор Київського театру ім. Івана Франка Петро Панчук.

Черкаський глядач бачитиме кожного року лише одну виставу з тетралогії. Тобто, 2014 року поставлять останню мультимедійну виставу з сучасним екраном.

Олександер Вівчарик

Вистава драматичної поеми „Тарас: слава" на сцені Черкаського театру.
Фото: Олександер Вівчарик

Шевченківські свята відбулися в Америці і Україні

ЧИКАҐО

Учасниці вечора (зліва): Ліна Митничук, Алла Курильців, Оксана Підручна, Людмила Краснюк, Марія Краснюк. Фото: Іван Грицак

В Українському Національному Музеї 4 березня відбувся літературно-музичний вечір „Зоре моя вечірняя", присвячений 150-річчю від дня смерти Тараса Шевченка.

Шевченківські читання розпочалися молитвою „Злоначинаючих спини, у пута кутії не куй, в склепи глибокі не муруй", написаною поетом в Петербурзі в 1860 році.

Як палкий шанувальник поезії, Ліна Митничук виношувала мрію прочитання поеми „Княжна". На вечорі було представлено виставу, зрежисеровану Л. Митничук.

Співачка Алла Курильців своїм лірико-драматичним сопрано під фортепіянний супровід Оксани Підручної заспівала „Садок вишневий біля хати", „Якби мені черевички", „Плавай, плавай, лебедонько", „Зоре моя вечірняя".

Віртуозною грою на скрипці Марія Краснюк полонила глядацьку авдиторію. Вона – студентка четвертого курсу Вищої музичної школи в Німеччині – належить до покоління, яке відкриває Европі таланти України. Її скрипка зроблена французьким майстром в 1831 році. За перемогу на міжнародному конкурсі скрипалів 21-річна М. Краснюк отримала право грати на цьому унікальному інструменті. Репертуар для неї підібрала її матір Людмила Краснюк – музикознавець, вчителька гри на фортепіяні і сольфеджіо школи мистецтв при катедрі св. о. Миколая в Чикаґо.

Присутні нагородили артистів теплими оплесками. Під час вистави демонструвалися на екрані уривки з кінографії, присвяченої життю і творчості великого поета, куратор М. Климчак розповідала про музейну колекцію „Кобзарів". Технічну підтримку забезпечила Мотря Мельник. На закінчення усі разом заспівали „Заповіт".

Вечір продовжувався дружнім спілкуванням за кавою та печивом, спонзорованими кав'ярнею „Шоколад". У музейній світлиці панував дух „єдиномислія і братолюбія".

Марія Климчак

ЛОХВИЦЯ, Полтавська область

9 березня на центральній площі міста члени Всеукраїнського об'єднання (ВО) „Свобода" провели Шевченківські читання біля погруддя великого сина українського народу. Цей пам'ятник було встановлено завдяки зусиллям „свободівців" 4 грудня 2009 року. Збори відбувалися під партійним прапором „Свободи".

Читання розпочав голова районної організації ВО „Свобода" адвокат Олександер Панченко рядками з віршів поета „Розрита могила", „Чигирин" та „Суботів".

Виступ О. Панченка закінчився закликом з Шевченкового „Кобзаря": „Свою Україну любіть, любіть її во врем'я люте, в останню тяжкую мінуту за неї Господа моліть!" та гаслами „Слава Україні! Героям слава!".

Прес-служба районної організації ВО „Свобода"

Учасники свята у Лохвиці.

Пригоди з нагородою ім. Тараса Шевченка

КИЇВ. – Цього року Комітет з Національної премії України ім. Тараса Шевченка присудив нагороду з літератури письменникові Василеві Шкляреві за роман „Залишенець. Чорний Ворон". У категорії „Літературознавство і мистецтвознавство" лавреатами стали Роман Горак і Микола-Ярослав Гнатів за 10-томне видання „Іван Франко".

У театральному мистецтві за постановку опери „Норма" у Київській опері лавреатами стали диригент Микола Дядюра, режисер Анатолій Солов'яненко, виконавець партії Оровезо Сергій Магера і виконавиця партії Норми Оксана Крамарева. У номінації „Концертно-виконавське мистецтво" відзначена Лідія Забіляста з Київського оперного театру. У номінації „Образотворче мистецтво" премію не присуджено. Цього року розмір нагороди становить 250 тис. грн. До складу комітету входять 25 осіб. У таємному голосуванні не брали участи Богдан Ступка і Вадим Писарєв.

Після присудження нагороди В. Шкляр звернувся до Президента Віктора Януковича з відкритим листом: „Шановний пане Президенте! Засвідчую Вам свою повагу і прошу Вас врахувати в указі з нагоди нагородження лавреатів Шевченківської премії моє прохання про перенесення нагородження мене Шевченківською премією на той час, коли при владі в Україні не буде українофоба Дмитра Табачника. Моя позиція, пане Президенте, ніяк не стосується Вас особисто, але поки при владі є Дмитро Табачник, я не зможу прийняти премію. З повагою, Василь Шкляр".

Василь Шкляр

В указі про присудження нагороди, який з'явився 5 березня, В. Шкляра не згадано. Як заявив лавреат Шевченківської премії 2005 року Михайло Слабошпицький на Радіо „Свобода", це прецедент за часів існування премії в незалежній Україні.

9 березня прем'єр-міністер України Микола Азаров у Каневі вручив нагороди ім. Т. Шевченка. Під час вручення у приміщенні музею Т. Шевченка спрацювала пожежна сиґналізація, але церемонія не була перервана. Голова Харківської обласної адміністрації Михайло Добкін подарував музеєві 102 „Кобзарі", серед яких один виданий ще за життя поета.

Уперше за часів незалежности Президент не вручав цю престижну нагороду. В. Шкляра на церемонії не було. У літературних колах вважають, що письменник вчинив правильно, проте дехто дорікає йому за надмірну шанобливість, висловлену в листі на адресу В. Януковича. *(„Українська правда")*

Моральна перемога письменника

Олександер Гаврош

Цьогорічна Шевченківська премія з літератури нарешті виконала ту місію, яка на неї покликана – популяризувати українське художнє слово. Жваве обговорення творчости номінантів – Василя Шкляра, Володимира Рутківського та Павла Вольвача само по собі викликало подив. Бо, як правило, про Шевченківського лавреата Україна дізнавалася в день нагородження, а про тих, хто на неї претендував – знали хібащо заанґажовані особи.

Цього ж року суперечки не втихали до самого оголошення результатів голосування Шевченківського комітету. Адже гідними найвищої державної премії, на думку багатьох, були всі троє: і романіст, і поет, і дитячий письменник. До того ж, усі троє – з виразною українською позицією, цілісні, вперті характери. Привабливі не тільки як автори, але й як люди.

Аж тут, коли пристрасті вляглися, з'явився новий, абсолютно нечеканий драматичний аспект: новобраний лавреат Шевченківської премії після серії організованих владою звинувачень у „ксенофобії" відмовився її приймати, поки міністром освіти буде українožер Дмитро Табачник. Президент Віктор Янукович у наказі про нагородження лауреатів прізвище В. Шкляра не вказав.

Таким чином уперше в історії Шевченківської премії стався конфуз: є лавреат, але немає нагородження.

Скандальна ситуація відразу стала темою

(Закінчення на стор. 20)

Про автора:
Олександер Гаврош – журналіст і письменник з Ужгороду, автор декількох поетичних і прозових книжок, член Асоціяції українських письменників.

Відзначили історичні річниці

ДІТРОЙТ. – Парафіяни Української православної церкви св. Андрія 23 січня взяли участь в Молебні з нагоди Дня Соборности України.

Під час Божественної Літургії Владика Олександер виголосив ектенію за незалежність і соборність України, наголосив на вагомості в історії українського народу Дня Соборности України, бо це свято нагадує нам про величну подію історії – проголошений 22 січня 1919 року Акт злуки всіх українських земель в єдину, соборну державу.

30 січня була відслужена Панахида за героями Крут і всіма синами і доньками українського народу, які боролися та віддали своє життя за свободу і незалежність України. Разом зі священиками молилися близько 50 мирян.

Юнаки тримали приспущені стяги України та США в знак жалю і пошани до героїв, що виконали свій обов’язок до кінця.

Владика Олександер наголосив, що ціною власного життя вони довели любов до Батьківщини й відданість національній ідеї.

В обох подіях молитовні звернення громади до Господа очолило священство в складі Архиєпископа Олександра Биковця, митрофорного протоієрея Олексія Мощинця, протоієрея Василя Шайди.

Валентина Шайда

Вшанування Лесі Українки – від річниці до річниці

Володимир Єфимов

ДНІПРОПЕТРОВСЬК. – Останніми роками змінився стиль і рівень святкування ювілеїв Лесі Українки в Україні, зокрема на Дніпропетровщині. З приводу 130-річчя від дня її народження з ініціятиви Криворізького театру музично-пластичних мистецтв „Академія руху" навесні 2001 року в Кривому Розі було проведено Всеукраїнський театральний фестиваль „Леся Українка й театр на межі тисячоліть".

Акторка Дніпропетровського молодіжного театру „Камерна сцена" Олександра Галицька у виставі „Одержима".

Фестиваль тривав чотири дні, у його репертуарі були два біографічні спектаклі про саму Лесю Українку і чотири вистави за її п'єсами. Були переглянуті літературно-драматична композиція Криворізького театру драми й музичної комедії ім. Шевченка „Усе про Лесю" (режисер Борис Мартинов); вистава „І все-таки я тебе зраджу" Луганського українського музично-драматичного театру за п'єсою Неди Неждани (режисер Олександер Мірошниченко); вистава „Кам'яний господар", яку представив Дніпродзержинський музично-драматичний театр ім. Лесі Українки (режисер Сергій Чулков).

Дві версії спектаклю „Лісова пісня" представили криворізький театр „Академія руху" (режисер Олександер Бєльський) та Херсонський український музично-драматичний театр ім. Миколи Куліша (режисер Світлана Думинська) і, врешті-решт, трагедію „Руфін і Прісцілла" привіз Дніпропетровський молодіжний театр-студія „Віримо!" (режисер Володимир Петренко).

Крім вистав, було проведено науково-творчу конференцію, на якій виступили мистецтвознавці і артисти. Ростислав Коломієць, Надія Мірошниченко, Маргарита Терещенко. Фестиваль було висвітлено у всеукраїнському тижневику „Дзеркало тижня".

Минуло п'ять років. Святкування 135-річчя Лесі Українки було позначене виданням низки літературних видань, присвячених її творчості, зокрема книги професора Національного університету „Києво-Могилянська академія" Віри Агеєвої „Поетеса зламу століть", роману-есею Ніли Зборовської „Моя Леся Українка", філософського нарису Оксани Забужко „За що ми любимо Лесю?", роздумів Соломії Павличко у творі „Дискурс модернізму в українській літературі". Театральними подіями були модифікації вистави „І все-таки я тебе зраджу" за п'єсою Н. Неждани.

Також мала незмінний успіх, ще з 2004 року, вистава за п'єсою Лесі Українки „Оргія", яку поставив у Львові драматичний театр ім. Марії Заньковецької (режисер Народний артист України Федір Стригун). У 2006 році „Оргію" привіз до Києва московський антрепризний театр, який грав на сцені Національного театру ім. Івана Франка. В центрі сюжету „Оргії" – конфлікт між імперською римською культурою та пригнобленою культурою колонізованої Греції.

Роль Мецената виконував відомий московський актор україн-

(Закінчення на стор. 24)

Дзиґареві виповнилося 200 років

БЕРЕЖАНИ, Тернопільська область. – У краєзнавчому музеї міста 25 лютого відкрилась виставка „Годинниковій вежі – 200", на якій представлено давні й сучасні годинники з фондів музею і з приватних колекцій місцевих мешканців Мар'яна Безкоровайного та Ігоря Крука.

Директор музею Надія Голод привітала присутніх з 200-літтям спорудження годинникової вежі на міській ратуші, яка сьогодні є однією з найбільш яскравих архітектурних перлин міста.

Про історію вежі розповіла старший науковий співробітник музею Наталія Бойко. Двоярусну годинникову вежу збудували в 1811 році. Годинник на вежі у 1925 році обновив майстер з Кросна Михайло Месович. На маятнику встановили табличку, на якій виґравірували рік – „1925".

Після Другої світової війни годинник обслуговував майстер Йосип Дурисвіт, а в 1960-их роках – Михайло Герета і Мирон Дяк. Довгий час обслуговував годинник також електромеханік Петро Турчин, згодом його замінив працівник краєзнавчого музею Богдан Харів. Саме він розповів присутнім, як діє на ратуші годинник.

Вежа на Бережанській ратуші.

Свою оригінальну колекцію годинників представив бережанський колекціонер, годинниковий майстер М. Безкоровайний. Кілька старовинних годинників з родинної колекції показав художник І. Крук. Особливо зацікавив усіх настінний дерев'яний годинник, якому вже 250 років.

Тетяна Будар

Наталія Бойко демонструє виставку годинників. Фото: Тетяна Будар

На ярмарку туризму в Криму

ЯЛТА. – В Ялті 4 лютого відбулася XX Міжнародна туристична виставка-ярмарок „Крим. Курорти. Туризм-2011", в якій узяли участь близько 500 представників туристичного підприємництва України, Росії, Білорусі, Молдови та країн Евросоюзу.

Голова Ради міністрів Криму Василь Джарти зазначив, що на 2011-2020 роки курортно-туристична галузь буде головним пріоритетом Криму, який має перетворитися на престижний европейський і світовий курорт. Минулого року кількість чужоземних відвідувачів зросла на третину, а нинішнього року Крим має прийняти не менш як 6.5 млн. туристів.

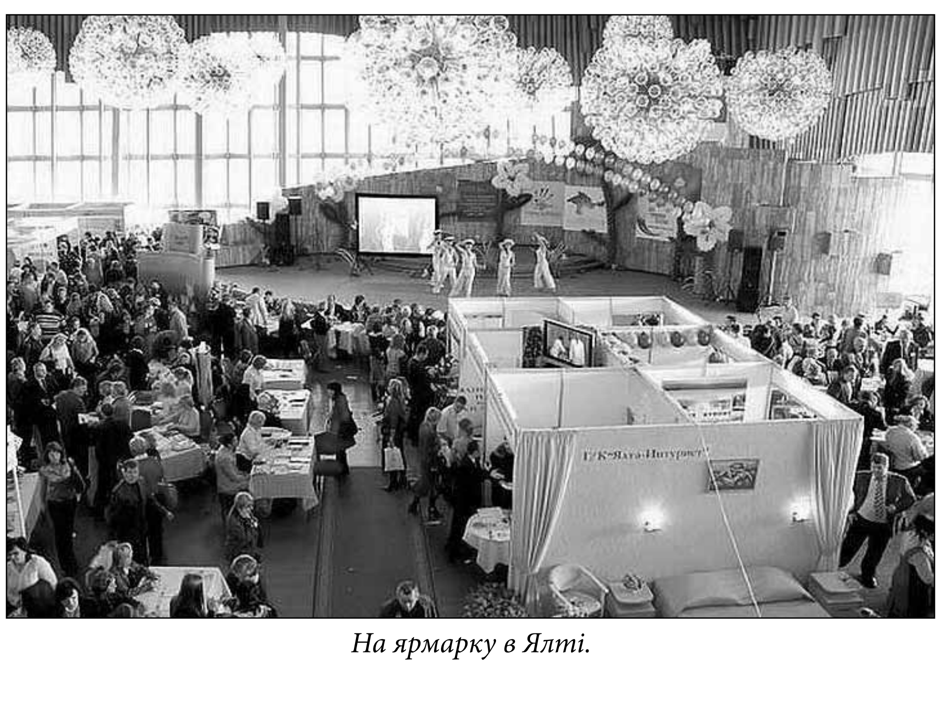
Ділову програму гості й господарі поєднували з розважальною, яка включала відвідання визначних місць узбережжя, винну туру з деґустацією продукції підприємства „Інкерман", прийняття й банкети, нічні дискотеки.

Нинішній Крим – серед останніх у чорноморській курортній зоні. Незаперечним провідником залишається Туреччина, швидко нарощують свої потужності Болгарія та Румунія, важко конкурувати з Сочі, куди Росія вкладає величезні гроші у підготування до Олімпіяди, з Грузією, котра запровадила пільговий режим оподаткування туристичної галузі.

Щоб подолати відставання, Міністерство курортів і туризму Криму має намір залучити спеціялістів Всесвітньої туристичної організації, аби ті допомогли у запровадженні нових стандартів ефективности туристичної галузі.

Тим часом у Криму море невблаганно розмиває пляжі головної дитячої оздоровниці – Евпаторії. Республіка не має фондів для боротьби з забрудненням моря й річок, ремонту доріг, елементарного прибирання сміття. Якщо до цього ще додати низьку якість курортного обслуговування і невмотивовано високі ціни на послуги, то стане зрозумілим, чому останнім часом кількість українських відвідувачів скоротилася тут на 13 відс.

Сергій Горицвіт

На ярмарку в Ялті.

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Наталка Капелик створила виставу „Три сестри“

ПІТСБУРҐ, Пенсильванія. – Український танцювальний ансамбль „Київ“ вкотре здивував Пітсбурґ. Відразу після концерту в переповненій залі бібліотеки-театру ім. Ендрю Карнеґі з'явилася доброзичлива рецензія в одній з головних газет міста. Вистава 26 лютого показала, що українська громада може створити своє свіже та іноваційне мистецтво, яке об'єднає різні покоління і ствердить місце української традиції у багатокультурній західній Пенсильванії.

Історія „Києва“ почалася понад 70 років тому з української танцювальної групи в Карнеґі – традиційно українському „присілку“ Пітсбурґу, куди з початком XX ст. приїхали переселенці з українських земель Австрійської імперії. Іміґранти працювали на сталеварнях Е. Карнеґі. Вони розбудували тут „маленьку Україну“ – з відділами Українського Народного Союзу, кредитівками, церквами, „Просвітами“, різноманітними культурними організаціями.

Заклик Василя Авраменка „Танцюйте і витанцьовуйте Україну“ впав на підготовлений ґрунт. В ранні 1950-ті роки В. Авраменко допоміг організувати танцювальну групу і провів вишколи для її учасників. Однією з його учениць була Беверлі Комар-Капелик, яка стала провідником танцювального колективу в 1962 році. З 1976 року ансамбль розширив свою діяльність і в 1983 році прийняв назву „Київ“.

Донька Б. Комар-Капелик – Наталка Капелик-Ніксон перейняла від матері талант українського народного танцю. З 1992 року вона є художнім керівником „Києва“ і з 1994 року – директором школи українських танців.

Традиційно „Київ“ підтримує Українська Православна Церква в США. Заняття школи та проби проходять в будинку парафії свв.Петра і Павла в Карнеґі, але до українських танців приходять православні і католики, нові іміґранти і українці в п'ятому поколінні. Ансамбль відкритий для творчого співробітництва: образ головної Мавки Квітки в „Трьох Сестрах“ створила артистка-гість Джесіка Колазо-Лилья. Про костюми „Києва“ дбає Карін Ван Авсдал.

Учні танцювальної школи.

Хореографічна концепція „Києва“ нагадує синтез народного танцю і модерного балету в творчості Роми Прийми, але Н. Капелик не зосереджується на індивідуальному танці, а розвиває цілу хореографічну драму з сюжетом, конфліктними ситуаціями і своєрідними „діялогами“. При цьому танцюристи та учасники ансамблю є співтворцями хореографії: дитячі танці разом з Наталкою Капелик поставили солісти Лариса Спак і Богдан Михайлів, Захарій Капелик створив танець козаків, а К. Ван Авсдал долучилася до розробки сюжету.

Творці вистави використали поетику „Лісової пісні“ у відтворенні фантастичного світу мавок, героїку козацької думи та гумор народного малюнка. Мальовничість вистави підкреслювали декорації, створені солістом ансамблю, мистцем Майклом Капеликом.

В музичному оформленні було використано танці з Полісся, мелодії у виконанні Української оркестри народних інструментів та ансамблю Павла Вірського. Під час вистави грав Карпатський ансамбль Пітсбурґського університету під керівництвом Адріяни Ґельбіґ, який об'єднує студентів, зацікавлених в етномузикологічних студіях, та надає їм можливість ознайомитися з різноманітними народними традиціями.

Захоплення музикантів та пафос танцюристів поділила вдячна публіка. Бібліотеку-театр ім. Ендрю Карнеґі було перетворено на український фестиваль з обов'язковими варениками і борщем, книжками, сувенірами, вишивками і презентаціями українських громадських організацій перед виставою та під час перерви.

Ганна Чумаченко-Ласовська

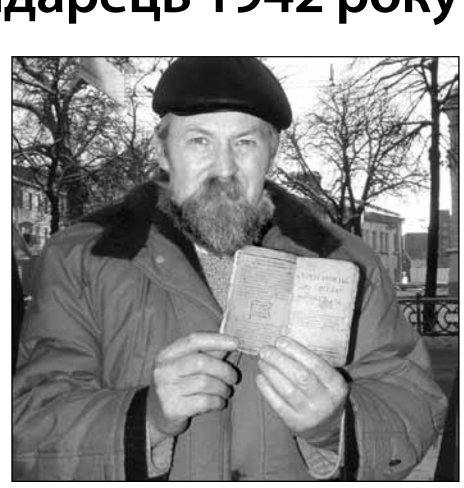

Учасники виступу Українського танцювального ансамблю „Київ“.

Повернувся календарець 1942 року

ДУБНА, Рівненська область. – Під час німецької окупації у місті Дубні діяло українське книжкове видавництво „Лад“, створене письменником Авеніром Коломийцем. Життєпис видавництва тривав недовго, бо окупанти, розідравши справжню сутність українського слова, поспішили його закрити. У вогні війни зник майже весь наклад національної літератури. Після воєнного лихоліття процес знищення українських книг, випущених у „Ладі“, фактично довершила комуністична влада.

Місцевий мешканець, який забажав залишитися неназваним, з власного родинного архіву передав до Державного історико-культурного заповідника збережену книжечку „Календарець „До світла“, випущену 69 років тому.

Письменник Микола Пшеничний тримає календарець „До світла“.

„Коли календарець потрапив до моїх рук, – розповідає письменник, старший науковий співробітник заповідника Микола Пшеничний, – від нього повіяло історичним таємничим подихом, бо уже не один десяток літ я чув про це маленьке і водночас промовисте творіння, шукав його, але усі спроби були марними. Тепер же воно стало реальністю“.

Євген Цимбалюк

Конкурс ім. Квітки Цісик об'єднає всіх її шанувальників

ЛЬВІВ. – Перший Міжнародний конкурс українського романсу ім. Квітки Цісик, відомої американської співачки українського походження, триватиме 1-4 квітня. Про участь у ньому заявили вже 20 аматорів з восьми країн світу.

Якщо голос К. Цісик запав у серце, там він залишається назавжди. Так трапилось з американський музикантом, продюсером Алексом Ґутмахером, який в нью-йоркському шпиталі познайомився з українкою, неповторним сопрано.

Коли 29 березня 1998 року К. Цісик у віці 44 років відійшла у вічний світ, А. Ґутмахер постановив, що присвятить своє життя вшануванню пам'яті талановитої співачки.

У Львові, на будинку, де мешкали рідні артистки, встановили пам'ятну таблицю, одну з вулиць назвали іменем співачки. На черзі – міжнародний конкурс ім. К. Цісик.

Ініціятори конкурсу хочуть привернути увагу до хворих на рак жінок. К. Цісик, та інші жінки в її сім'ї, померла від раку молочних залоз. Грошові винагороди, зауважив А. Ґутмахер, невеликі: перша премія – 1,000 дол. Але конкурс має мету придбати пересувний мамограф для львівського онкоцентру, щоб лікарі могли їздити українськими селами та містечками й обстежувати жінок. Покищо пересувні мамографи є лише у Черкаській області та в Криму. Для придбання дорогого медичного обладнання потрібні меценати, яких хочуть залучити до конкурсу.

У рамках міжнародного конкурсу відбудеться виставка малюнків у львівських школах, пластовий курінь ім. Квітки Цісик організує для школярів виставу про життя й творчість співачки, в одній з львівських шкіл уже створюють музей К. Цісик. У пологових будинках Львова проситимуть мам, які народять дівчаток 4 квітня, назвати їх Квітками.

Галина Терещук

„Україна проходить...

(Закінчення зі стор. 5)

демократія і права людини в Україні, я покищо не вважаю, що „пропало все", як у відомому колись вислові Юлії Тимошенко. Можливо, що реакція Заходу, а разом з тим і опір громадянського суспільства (політичної опозиції) всередині країни загальмують скочування вниз.

Кажучи про сили всередині країни, не забуваймо, що більш ніж половина країни, згідно з нещодавніми опитуваннями, не підтримує уряду В. Януковича і Партію Реґіонів. Їхня популярність зменшується, проте це не значить, що рейтинґ опозиції зростає, але це вже предмет зовсім іншої дискусії. Замість об'єднувати, діяльність Януковича сприяє подальшому роз'єднанню українського суспільства, особливо національно-свідомої його частини. Водночас він, здається, не стає і популярнішим серед своїх виборців. Мабуть, що він та його оточення зрозуміють, що подальше відчуження виборців приведе їх у нікуди.

Щодо Заходу, то українські очільники намагаються переконати Захід, що вони – за демократію, права людини тощо, але, зрозуміло, що є розходження між риторикою та реальністю. Реакція Заходу на недоліки у справах дотримання прав людини та демократії стає гучнішою. Наприклад, минулого тижня тут, у США, українські посадовці чули чимало про стурбованість з американського боку (Державного департаменту, Конґресу, Гельсінкської комісії, української діяспори у США), і є ознаки того, що принаймні кілька українських високопосадовців занепокоєні критикою і не хочуть, щоб їх вважали порушниками прав людини. Вони навіть іноді визнають, що необхідно змінюватись на краще. На їхню користь промовляє те, що обидві сторони під егідою Комісії з стратегічного партнерства між Україною та США будуть робити конкретні кроки щодо поліпшення верховенства права, демократії і поваги прав людини в Україні, і це на краще, за умови, що українська сторона прийме ці кроки всерйоз.

Високопоставлений представник США, пов'язаний з Україною, нещодавно сказав мені, що ситуація в Україні нагадує гру у „впіймай крота" – тобто, Захід та громадянське суспільство в Україні порушують одну з проблем прав людини і демократії, і з нею щось покращується або цій справі дають спокій, але з'являються інші проблеми (наприклад, переслідування СБУ, залякування неурядових організацій, які прокочуються хвилями). Тим не менше, це різко контрастує з Росією, Білорусією та іншими пострадянськими державами, які ігнорують як внутрішню, так і закордонну критику...

Так, є декілька принципових питань, за якими треба спостерігати у майбутньому: якщо Україна і надалі матиме значне погіршення в галузі прав людини і демократії, а також нечесні вибори до Верховної Ради у жовтні 2012 року, то, я думаю, всі ставки західньої підтримки або будь-який інший шанс рухатися вперед до европейської інтеґрації (яка, врешті-решт, залишається найважливішою заявленою метою країни) будуть програні. Україна плянує взяти на себе головування в Організації з безпеки і співробітництва в Европі у 2013 році, тому ми сподіваємося, що вона схоче показати гарний приклад.

Уряд В. Януковича чітко рухається до консолідації та розширення влади, і пишається здатністю забезпечити стабільність, протиставляючи її політичному хаосу попередніх років. Але стабільність, заснована на авторитаризмі або навіть напівавторитаризмі, є ілюзорною, і якщо режим В. Януковича вважає, що відступ від демократичних свобод є шляхом для досягнення стабільности, я щиро вважаю це короткозорим і непродуктивним підходом. Драматичні події у Північній Африці та на Близькому Сході, або навіть ситуації в Білорусі та Росії (що, мабуть, є менш стабільними, ніж може здатися), повинні нагадувати про поверховість так званої стабільности авторитаризму.

Моральна...

(Закінчення зі стор. 13)

ч. 1. Про неї жваво засперечалися: доцільно чи ні вчинив В. Шкляр, висуваючи ультиматум Президентові Вікторові Януковичеві? Умовно кажучи, хто виграв від (не) отримання премії: патріоти чи українофоби?

Тим часом роман В. Шкляра про українських повстанців – це акт особистого і національного спротиву, публічна демонстрація, що в Україні вистачає людей з національною гідністю. І вони ніколи не змиряться з українофобами різних мастей. Навіть коли є ризик для спокійної і забезпеченої старости. (В. Шкляреві цього року виповнюється 60 років).

Роман „Чорний ворон", який і так користувався читацьким успіхом, унаслідок останніх скандальних перипетій став культовим. Тобто з літературної площини переріс у громадську. Прочитати „Чорний ворон" – це вже як висловити своє ставлення до антидемократичного режиму, який не хоче давати нагороду книжці. Можна тільки позаздрити видавцям роману, які отримали таку несподівану потужну піар-компанію.

По-друге, В. Шкляр став відомим значно ширшому колу українців. (Як відомо, більшість українців книжок не читає). Таким чином український письменник нечекано став героєм інтернету та телебачення, а головне – героєм для всіх тих, кого „янучарський" режим волів би звести з білого світу.

Не здивуюся, якщо портрети В. Шкляра скороноситимуть на опозиційних мітинґах, а йому пропонуватимуть місце у виборчих списках парляментських партій.

Виграла від цих перипетій і, як не дивно, сучасна українська література, яка після гучної тури Ліни Костенко вдруге за останній час демонструє свою живучість і навіть у доброму розумінні слова „аґресивність".

Українські письменники стають потужними інформаційними приводами. Вони викликають увагу до себе навіть далекого від книжок обивателя. Хочеш не хочеш, а рука потягнеться за „Записками самашедшего" чи „Чорним вороном". Що ж вони там пишуть? Що про них стільки балакають? Як колись влучно зауважив один український революціонер, „якщо я заважаю, значить – існую".

Нарешті, виграла від скандалу і сама Шевченківська премія. Її фінансовий зміст відчутно збільшився: до 260 тис. грн., а кількість вручених премій впала з 10 у минулому році аж до трьох у цьому. Премія опинилася в центрі уваги громадськости і мимоволі стає головною відзнакою діячів культури і мистецтва не тільки за кількістю нулів на банкнотах, але й за резонансом.

Й останнє: своїм ультиматумом В. Шкляр знову акцентував увагу на одіозній постаті міністра освіти Д. Табачника, чиє ім'я вже стає непристойним у гідному товаристві. Ще один цвях, причому доволі гучний, у труну міністра-українофоба.

Від Києва до Каліфорнії – з Україною в душі

До 110-річчя від дня народження Василя Кричевського

Були часи, коли в Україні „не рекомендувалося" згадувати мистців Кричевських. Але ж ті часи пішли в небуття, тож біографічний довідник „Мистецтво України", виданий 1997 року, подає докладну статтю про братів Василя і Федора Григоровичів, синів Василя – Василя та Миколу Васильовичів, дружину Василя-молодшого Олену та їхню доню Катерину Кричевську-Росандіч, яка нині мешкає в Каліфорнії.

Про Василя Васильовича Кричевського сказано, що він народився 18 березня 1901 року в Харкові, помер 16 червня 1978 року в Каліфорнії. Закінчив 1923 року Київський художній інститут, де навчався у батька. Працював на Одеській та Київській кінофабриках, згодом зайнявся станковим живописом (писав портрети і краєвиди) та графікою.

Наразі розкриємо цей текст ширше. Вчився В. Кричевський не просто в батька, а у визнаного майстра живопису, архітектури, графіки, художника театру і кіна, майстра декоративно-ужиткового мистецтва, педагога, професора Василя Кричевського (1872-1952). До речі, автора сучасного герба України – Тризуба, створеного 1918 року. Вчився він і у проф. Федора Кричевського (1879-1947) – свого дядька, теж видатного українського живописця і педагога.

На студентській лаві В. Кричевський познайомився з Оленою (з дому Коломієць), теж художницею та майбутньою дружиною. Шлюб брали в Олександро-Невській церкві, що була тоді у Києві на Липках. 2 вересня 1926 року в них народилася дочка – Катруся, нині теж відома українська художниця.

Старший брат Микола Кричевський (1898-1961) у 1919 році з театром Миколи Садовського виїхав на ґастролі до Чехословаччини і в Україну вже не повернувся. Після закінчення Художньо-промислової школи в Празі 1928 року поїхав до Парижу, де й залишився назавжди, став визнаним майстром акварелі.

У кінематографії В. Кричевський співпрацював з Олександром Довженком та кінооператором Данилом Демуцьким. У ті часи кожен постановочний епізод створював художник: декорації, костюми, освітлення. Так фільмували 1930 року всесвітньо визнаний шедевр кіномистецтва фільм „Земля" і ще 15 стрічок, повноправним співавтором яких був В. Кричевський.

Натурні сцени фільмували тоді на Полтавщині, на тлі справжніх хат, клунь, вітряків та млинів, а учасники масових сцен фіґурували у власному українському одязі, а не позиченому з костюмерних кіностудії. Принагідно В. Кричевський змальовував чарівні полтавські краєвиди. Його мистецький талант розвинувся і зформувався під впливом батька й дядька – це так, але кожен з членів мистецької родини Кричевських залишився виключно самобутнім і ориґінальним. Це стосується й жіноцтва Кричевських – дружини В. Кричевського – Олени та їхньої дочки Катерини.

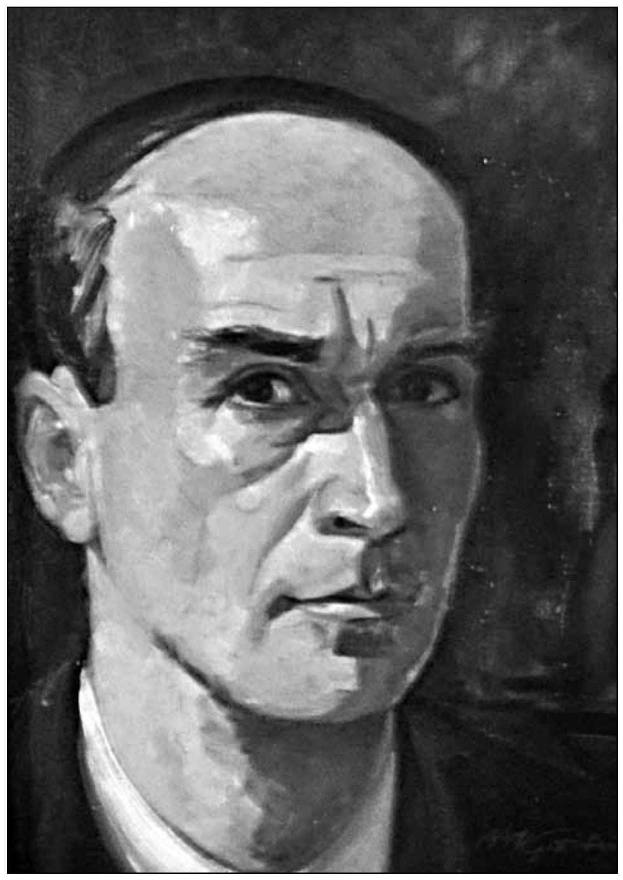
У 1930-их роках В. Кричевський викладав у Київській художньо-промисловій школі, співробітничав з книжковими видавництвами. Серед станкових творів цього періоду – портрети, краєвиди Полтавщини, Канева, Криму, Києва. В. Кричевський особливо майстерно зображав небо й хмари, досконало компонуючи сюжет, де так відчутне саме його, В. Кричевського, бачення й відчуття стану природи, ніжність і соковитість кольорів, загальний піднесений, радісний настрій – все те, що так відповідало вдачі митця. Назавжди в серці художника залишилася своєрідна, замріяна краса Слобожанщини: Лебедин, Ворожба, Шишаки – навіть назви цих місць заворожують.

Коли почалась війна, В. Кричевський як старший за призовний вік не підлягав мобілізації. Але з них, „підстаркуватих" осіб, зформували якийсь підрозділ та відіслали пішим маршем до Полтави. Там він потрапив в оточення і мусив повернутися додому, у Київ. Щоб вижиювати, писав разом з дружиною етюди Слобожанщини, Криму та Києва на продаж і портрети на замовлення. В. Кричевський, його дружина і дочка брали участь у двох київських художніх виставках, які експонувалися в Київському музеї українського образотворчого мистецтва влітку 1942 та 1943 років. Українське образотворче мистецтво на другій з цих виставок представляли 216 київських художників – брати В. та Ф. Кричевські, Григорій Світлицький, Анна Крюгер-Прахова, Іван Хворостецький, Борис Крюков, Людмила Морозова, Федір Коновалюк, скульптори Володимир Климов, Іван Кавалерідзе та інші.

23 вересня 1943 року невблаганний перебіг подій змусив Кричевських переїхати до Львова, потім – до Праги, де В. Кричевський зустрівся з Вратіславом – приятелем по київській 4-ій гімназії. У Празі юна Катруся дістала змогу продовжити художню освіту, розпочату в Києві перед війною. Далі були поневіряння у трудових таборах Німеччини, по війні – табори переміщених осіб, де Василь-молодший та Олена попри все намагалися не полишати й творчости, а для Катрусі була можливість навчання в Гейдельберзькому університеті.

1949 року Кричевські переїхали до Каліфорнії, де й проминули ще майже 30 років життя В. Кричевського, сповнених спочатку боротьбою за виживання та творчою працею, де нині мешкає К. Кричевська-Росандіч, Заслужений діяч мистецтв України. Успадкувавши мистецький талант від двох попередніх поколінь Кричевських, вона багато чого навчилася не тільки у батьків, але й від дядька М. Кричевського під час перебування у нього в Парижі та в Італії. Разом з батьком брала участь у численних художніх виставках в Америці, а 1993 року відвідала Київ та Полтаву, де також експонувалися твори усіх членів родини Кричевських.

К. Кричевська зробила щедрі дари багатьом мистецьким музеям України та Сполучених Штатів Америки. 2006 року в київському видавництві „Родовід" побачили світ „Мої спогади" К. Кричевської-Росандіч, перевидані 2010 року англійською мовою в США під назвою „Recollections of a Life". На сторінках цих видань донька велику увагу приділила життю і творчості свого батька, якого нині з належною шанобою згадують в Україні з нагоди 110-их роковин від дня народження. Твори майстра зберігаються в багатьох музеях та приватних колекціях світу.

Василь Кричевський. „Автопортрет". 1946, олія

Василь Кричевський. „Катруся в маскарадному костюмі". 1946, олія.

Дмитро Малаков,
старший науковий співробітник
Музею історії Києва

Василь Кричевський. „Полтавщина". 1943, ґваш.

Відбудеться виставка ґерданів

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – Студійний осередок української культури (СОУК) при Манор-коледжі та 88-ий Відділ Союзу Українок Америки, Округа Філядельфія влаштовують 1-3 квітня виставку ґерданів. Виставку спонзорують „MB Financial Bank", Українська Федеральна Кредитова Кооператива „Самопоміч" (Філядельфія), Українсько-Американська Федеральна Кредитова Спілка (Нюарк, Ню-Джерзі). „Hariman Importing Corp". Проєкт підтримала Рада мистців Пенсильванії (Pennsylvania Council on the Arts).

Промовцями на семінарах будуть Любов Волинець (історія і символіка), Оля Колодій (від традиційних до сучасних ґерданів) і Марія Рипан (сучасні ґердани в Україні). Можна буде оглянути різні ґердани.

Відкриття виставки відбудеться 1 квітня, о 7-ій год. вечора, в Українському освітньо-культурному центрі. Адреса: 700 Cedar Road, Jenkintown, PA 19046. Виставка буде відкрита 2 квітня від 9-ої год. ранку до 6-ої год. по полудні, в неділю 3 квітня від 10-ої ранку до 5-ої по полудні. Семінари – в суботу – від 2-ої год. по полудні.

Майстерні будуть відбуватися в суботу і неділю від 10-ої ранку і від 1-ої год. по полудні. Докладні інформації є на сайті: www.gerdany.com або телефоном: (215) 885-2360, дод. 293.

Анна Максимович

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ“, лютий 2011 р.

100 дол.	Українсько-Американський спортовий центр „Тризуб“	Horsham, PA
	Боднар Уляна	Rockville, MD
	Карпенко Андрій	Des Plaines, IL
	Кричики Марія і Олександер	Lorain, OH
	Руденський Юрій	Hastings on Hudson, NY
85	Стебельська Лідія	Yonkers, NY
55	Вжесневська Ірина	Etobicoke, ON, Canada
50	Іванонки Галина і Зенон	Vestal, NY
	Якубовичі Г. і С.	Brick, NJ
	Лаврo Марія	Long Island City, NY
	Мостович Леонід	Ponte Vedra Beach, FL
	Попель Юрій	Monmouth Jct., NJ
	Тимків Степан	Millersville, MD
	Воловодюк Володимир	Chatham, NJ
45	Курилко Дарія	New Providence, NJ
	Кузьмич Валентина	Bayside, NY
	Сим-Ліпськ Іванна	Deerfield Beach, FL
35	Байляки Анна і Роман	Mattituck, NY
	Біляк Роман	Kenosha, WI
	Біскуп Ірина	Gulfport, FL
	Лукачик Рожа	Middle Village, NY
	Мельнітченки Галина і Євген	Owings, MD
	Наливайко Орест	Richmond Hill, NY
	Процик Люба	Springfield, VA
	Рихтицька Дарія	Warren, Mi
30	Бартків Орися	Philadelphiia, PA
25	Андрусяк Марія	Warren, MI
	Боднар-Клогерті Лідія	South Boston, MA
	Чапельський Орест	Ann Arbor, MI
	Ґудзяк Ярослава	Syracuse, NY
	Ковалисько Михайло	Gaithersburg, MD
	Куціль Роман	Rochester, NY
	Лаба Орися	Middle Village, NY
	Леско Михайло	East Hanover, NJ
	Личик Неоніля	River Forest, IL
	Мельник Люба	Elmhurst, NY
	Попович Орест	Howell, NJ
	Савчин-Дол Ірина	Morristown, NJ
	Сохан Ігор	Woodcliff Lake, NJ
	Вальчук Юрій	Annandale, NJ
	Горбовий Володимир	Holmes, PA
	Яшко Микола	Mc Kinney, TX
	Миронюк Павло	Springfield, MA
	Огаренко Марія	Redondo Beach, CA
	Олексин Іван	Rochester, NY
	Завійська Марія	Miami Beach, FL
	Кольцьо Ксеня	Seattle, WA
20	Гафткович Надія	Wethersfield, CT
	Мелех Володимир	Toronto, ON, Canada
	Обух Ніна	Simi Valley, CA
	Панчук Ярослав	Chicago, IL
	Пікас Михайло	Olney, MD
	Стеців Ростислава	Rochester, NY
	Бекесевич Дарія	Newark, NJ
	Дейнека Роман	Stockton, NJ
	Дутка Орест	Flushing, NY
	Глюх Валентина	Parma, OH
	Глинський Борис	Vienna, VA
	Леськови Марія і Олександер	East Hanover, NJ
	Онишкевич Ілля	Irvington, NJ
	Петруша Микола	Troy, MI
	Шулевська Марія	Willimantic, CT
	Скрибайло Степан	Charlottesville, VA
	Сосяк Володимир	Colonia, NJ
	Заяці Степанія і Ігор	East Hanover, NJ
15	Баран Іван	Rochester, NY
	Больчуки Марія і Микола	Dresher, PA
	Бистрицький Ігор	Livingston, NJ
	Чайковська Наталія	Morris Plains, NJ
	Дзіман Михайло	Maplewood, NJ
	Фолтин Оксана	Covington, GA
	Ґензьор Іван	Union, NJ
	Гавсти Осипа і Іван А.	Merrimack, NH
	Карпевич Христина	New York, NY
	Колінко Оксана	Philadelphia, PA
	Кушнір Тетяна	Sterling Heights, MI
	Макар-Лавді С.	Brooklyn, NY
	Мисишин Мар'яна	Springfield, MA
15 дол.	Оберишин Ярослав	Jamaica, NY
	Підвербицький А.	Schenecady, NY
	Почтар Людмила	Scotch Plains, NJ
	Полатайки Галина і Осип	Bethel Park, PA
	Пундій Павло	Arlington Hts., IL
	Питель Петро	Twin Lakes, WI
	Саляк Василь	New Hope, PA
	Шутер Р.	Rochester, NY
	Шайдевич Всеволод	Somerset, NJ
	Штомпіль Стефанія	Randolph, NJ
	Сидоров Іван	Beacon Falls, CT
	Слюсарчук Юрій	Monroe, NY
	Суран Лідія	Hillsborough, NJ
	Тритяк Ольга	Matawan, NJ
	Твардовський Омелян	Parsippany, NJ
	Тимчишин Романа	Loudonville, NY
	Зазуля Т.	Middle Village, NY
	Зобнів Любомир	Binghamton, NY
	Берегулько Павло	Columbia, SC
	Бубняк Оксана	Monroe, NY
	Феденко Степан	Warren, MI
	Гладилович Адольф	Montreal, QC, Canada
	Голинський Осип	Livingston, NJ
	Кобрин Атанас	North Port, FL
	Руснак Ірина	Rochester, NY
	Салдит Оксана	Amherst, NY
	Штомпіль Стефанія	Randolph, NJ
	Сосяк Василь	New York, NY
	Сосяк Володимир	Colonia, NJ
	Верига Оксана	Toronto, ON, Canada
10	Білецький Володимир	West St. Paul, MN
	Гірняк Мирон	Naples, FL
	Огар Василь	Beverly Hills, MI
	Пацай Іван	Hollywood, FL
	Пенкальська Марія	Philadelphia, PA
	Вусавич-Люле Софія	Glenn Ellyn, IL
	Адамчук Степан	Rochester, NY
	Бошак Анна	Yonkers, NY
	Дзіка Галина	Richmond Hill, NY
	Ґензьор Іван	Union, NJ
	Гошко Володимир	Piscataway, NJ
	Індіяну Галина	Sarasota, FL
	Єфименко Федора	Palm Coast, FL
	Колісник Роман	Toronto, ON, Canada
	Масна Анна	Parma, OH
	Новицький Славко	Silver Spring, MD
	Обаранець Галина	Pt. Pleasant Beach, NJ
	Пашковська Неоніля	Toronto, ON, Canada
	Вайда Ярослав	Toronto, ON, Canada
	Венке Мирослава	Union, NJ
	Верхогляд Микола	Glendale Hts., IL
	Вох Дмитро	East Hanover, NJ
	Войтович Анна	Warren, NJ
	Яровенко Тамара	Toronto, ON, Canada
	Яровенко Тамара	Toronto, ON, Canada
	Батіг Володимир	Baldwin, NY
	Білецький Володимир	St. Paul, MN
	Бобиляк Галина	Clifton, NJ
	Борден Микола	Flossmoor, IL
	Борисюк Петро	Wethersfeld, CT
	Братах Євген	West Palm Beach, FL
	Черні Ала і Ігор	Oradell, NJ
	Давид Григорій	Philadelphia, PA
	Деменко Андрій	Stevens Point, WI
	Демянчук Ольга	Parma, OH
	Деркач Іван	Palos Park, IL
	Дейчаківська Надія	Brecksville, OH
	Домарецькі Наталія і Мирон	Kendall Park, NJ
	Дремницький В.	Newark Valley, NY
	Дурбак Тетяна	Ewing, NJ
	Димицька Ольга	Philadelpphia, PA
	Дзіка Галина	Richmond Hill, NY
	Ґайдич Микола	Kerhonkson, NY
	Ґелецінський Юрій	Richfield, MN
	Ґембатюк Богдан	Bridgeport, CT
	Ґерент Володимир	North Port, FL
	Ґонзалез Люба	Lynbrook, NY
	Гаврилюк Галина	Jersey City, NJ
	Головецька Галина	Ballston Lake, NY
	Головатий Любомир	Cheektowaga, NY
	Головінська Наталія	Somerset, NJ
	Гунзе Ірина	Huntington Sta., NY
10 дол.	Гуралечко Люба	Union, NY
	Ільків Ольга	Brooklyn, NY
	Кохман Ярослава	Toms River, NJ
	Кокольський Роман	Sicklerville, NJ
	Коновал Олексій	Arlington Hts., IL
	Король Галина	Warm Mineral Spr., FL
	Корженьовський Богдан	Philadelphia, PA
	Козаки Калина і Ярослав	Huntingdon Valley, PA
	Кравченюк Степан	Jersey City, NJ
	Крижанівська Ева	Long Island City, NY
	Кулинич Євген	Villas, NJ
	Кушнір Володимир	Warren, MI
	Кутний Богдан	Saukville, WI
	Лагола Петро	Plain City, OH
	Лазар Любов	Rochester, NY
	Левицький Юрій	Philadelphia, PA
	Лонишин Софія	Somerset, NJ
	Мелех Володимир	Toronto, ON, Canada
	Мітрінґи Роксоляна і Олег	Jackson Heights, NY
	Музика Григорій	E. Hanover, NJ
	Обущак Віра	Philadelphia, PA
	Олесницький Юрій	Toms River, NJ
	Пацай Й.	West Hollywood, FL
	Панчишин Петро	Berwick, PA
	Павленко Галина	Brick, NJ
	Поліщуки Анна і Петро	Cheektowaga, NY
	Романишин Петро	Arvada, CO
	Самотулка Дарія	Hillsborough, NJ
	Савка Ярослав	Sterling Heights, MI
	Семеняки Надія і Микола	New Berlin, WI
	Семущак Степанія	Woodside, NY
	Серафин Олександер	Troy, MI
	Скірка Микола	Yonkers, NY
	Слижі Богданна і Володимир	Woodside, NY
	Стрільбицький А.	Fort Wayne, IN
	Сиванич Анна	Toms River, NJ
	Танін Ананій	West Allis, WI
	Терлецький Юрій	Marana, AZ
	Праваки Олександра і Теодор	Williamsville, NY
	Ткач Степанія	Monroe Twp., NJ
	Титла Богдан	Yorktown Heights, NY
	Василик Марія	New York, NY
	Венке Мирослава	Union, NJ
	Вербицький Лев	Woodside, NY
	Закревська Лідія	Middle Village, NY
5	Дячун-Слободян Анна	Park Ridge, IL
	Бахнівський Олександер	Elkhart, IN
	Беднарська Марта	Kerhonkson, NY
	Бобеляк Мирослав	Dunellen, NJ
	Бояр Анна	Upper Saddle River, NJ
	Хонюк Богдан	New York, NY
	Демчар Теодор	Cohoes, NY
	Долинська Лариса	Westfield, NJ
	Дика Людмила	Blairstown, NJ
	Феґурський Леонід	Yonkers, NY
	Ганкевич Іванна	Yonkers, NY
	Гавущик Григорій	Port Byron, NY
	Гринчишин Василь	Webster, NY
	Ілюк Зіна	Belle Harbor, NY
	Кієць Василь	Franklin Park, NJ
	Клецор Олександер	North Brunswick, NJ
	Клименко Григорій	Clifton, NJ
	Кондзьола Емілія	Salisbury, MD
	Косцьолеки Анна і Іван	Clifton, NJ
	Ковалики Софія і Василь	Bethlehem, PA
	Кравців Ярослав	North Providence, RI
	Криса Ірина	Parma, OH
	Крислата Марія	Cleveland, OH
	Кривенко Олександер	Sun City, AZ
	Кушніри Марія і Іван	Carteret, NJ
	Кузик Володимир	Philadelphia, PA
	Лени Марія і Мирослав	North Royalton, OH
	Ліщинський Йосип	Utica, NY
	Лоза Уляна	Buffalo, NY
	Лозницький Василь	West Haven, CT
	Лилаки Марія і Микола	Rochester, NY
	Лищик Микола	Perth Amboy, NJ
	Марусин Роман	North Port, FL
	Медюх Марія	Whippany, NJ
	Мізь Любомир	Oak Forest, IL
	Мізюр Роман	Shrub Oak, NY

ПОСТАТІ

Проліскова творчість Емми Андієвської

Ще й досі в Україні маловідоме ім'я цієї видатної Емми Андієвської – талановитої мисткині, довголітньої української правозахисниці. Але її знає і поважає, без перебільшення, увесь світ. Вона – одна з найориґінальніших особистосей новітньої української історії, літератури та малярства.

Е. Андієвська народилася 19 березня 1931 року в місті Сталіно (тепер – Донецьк). Під час Другої світової війни опинилася на Заході, здобула вищу освіту, стала членом Пен-клюбу, Вільної Академії Наук в Мюнхені. Наразі вона мешкає в Мюнхені.

Прийшло світове визнання за прозу та цикл поезій українською мовою. До найвідоміших її творів належать „Роман про людське призначення" та романи „Про добру людину", „Герострати".

Від 1956 року Е. Андієвська організувала десятки малярських виставок у різних містах Німеччини, США, Франції, Австралії, Бразилії, Канади, а від початку 1990-их років — і в Україні. При Чернівецькому Національному університеті ім. Юрія Федьковича створено музей творчости Е. Андієвської. Її творчість – суцільна феєрія, в якій, за висловом авторки, – „усе так просто – навпростець – й ва-банк…".

1984 року Е. Андієвська отримала нагороду Тетяни та Омеляна Антоновичів за „Роман про людське призначення".

В усіх її творах закладене тепло, тут глибина, розуміння та поєднання земного й небесного пластів і завжди – світло та доброта, яка пробивається навіть крізь інколи стримані тональності, як у прозі чи поезії, так і в картинах. Її малярські роботи не здаються маревом навіть відвертим скептикам, бо від них через неповторне сприйняття світу і дійсности дихає життя.

Однак, Е. Андієвська, на мій погляд, є ще дуже вразливою і безпосередньою, бо її душа, її творчість завжди відкриті для невимушеної дружньої розмови та спілкування.

Мені надзвичайно поталанило, бо я маю щастя протягом більш як 10 років час від часу спілкуватись з цією направду видатною людиною, засновницею феєричної школи українського модернізму, вес час переконуючись, що її новелістичний стиль мені надзвичайно близький і зрозумілий, хоча в ньому немає геометричних пропорцій чи розрахунків, властивих клясичним художнім творам. І завжди, вдивляючись у її картини, я відчуваю силу, яка ніби захищає від потойбічних сил, а кожен її твір справляє враження боротьби добра зі злом, – цього великого й одвічного протистояння.

Непримиренна битва... У складну для українства епоху проза і поезія Е. Андієвської стрімголов примчали на захист національної правди й ідеї. І знову парадокс. Здавалося б, звідки в уродженки традиційно російськомовного, комунізованого Донбасу, такі генетично-глибинні українські корені?

У Е. Андієвської існує тверде правило – не зраджувати ідеалам юности, ні перед ким не бути прислужником, завжди зберігати людську гідність, бути собою у будь-яких ситуаціях...

Передмовляючи київське видання її роману 1992 року, Олександер Кавуненко підкреслював, що „в ажурно прозорій, стилістично вишуканій прозі письменниці, яку ми щойно відкриваємо у себе в Україні, присутні сюрреалістичні та імажиністичні картини, що увиразнюють авторське право, дають змогу якомога повніше осягнути людську сутність, мотиви вчинків героїв. Не лише логіка, а й інтуїція (хоча б тому, що найсуттєвіше в людині завжди невимовне), сновидні здогади й незбагненна воля Провидіння ведуть їх стежками долі".

Переді мною лежить подарована авторкою збірка сонетів „Межиріччя", що побачила світ в Україні 1998 року. Твори вразили мене своєю всеозорністю і в той же час розмитістю обрисів та постатей, поєднання яких інколи здається навіть нелогічним, але придивіться – це ж тільки на перший погляд, як усе дуже делікатно і глибинно!

Обкладинка альбому Емми Андієвської

Народжена навесні Е. Андієвська поєднана з весною, а її творчість – проліскова поетична юність нашої доби – ніби виринає з-під снігу, з бурхливих весняних потоків і весняного цвіту...

Олександер Панченко,
Лохвиця Полтавська область

ПРЕСОВИЙ

5 дол.	Мотика Володимир	North Port, FL
	Мурин Ґриґорій	Johnson City, NY
	Наконечний Михайло	Parma, OH
	Осередчук Ольга	Cranford, NJ
	Пастушок В.	Marcus Hook, PA
	Рудик Степанія	Long Island City, NY
	Шумигора Ярослав	Bridgeport, CT
	Сміґельші Ніна	Springfield, NJ
	Тарасюк Степан	Stratford, CT
	Тарнавська Анна	Glen Gardner, NJ
	Тренза Михайло	Carle Place, NY
	Васів Василь	Clifton, NJ
	Василишин Михайло	Bronx, NY
	Вомпель Анна	Philadelphia, PA
	Юркевич Марія	East Hanover, NJ
	Захарія В.	East Meadow
	Заіка Лариса	Cheltenham, PA
	Буняк Петро	Randolph, NJ
	Червйовський Олександер	Warren, MI
	Цьок Галина	Mountainside, NJ
	Ганкс Алана	Washington, DC
	Гаврилюк Джуді	West Seneca, NY
	Іванів Теодор	Liverpool, NY
	Качан Борис	Ottawa, ON, Canada
	Круцько Христина	Winnipeg, MB, Canada
	Макійчик Василь	Stratford, CT
	Мартинів Галина	North Port, FL
	Мазяр Людмила	Bloomingdale, IL
	Мудрак Марія	Brooklyn, OH
	Рад Люба	Baltimore, MD
	Шуя Наталя	Hammond, IN
	Солонинка Михайло	Minneapolis, MN
	Стельмащук Михайло	Baltimore, MD
	Захарія В.	East Meadow, NY
	Гаврилюк Ольга	Stuyvesant, NY
	Разом:	**4,290.00**

Щиро дякуємо всім за фінансову підтримку „Свободи" – найстаршої української газети в світі.

Борис Ґудзяк...

(Закінчення зі стор. 5)

його житті високо розвинені. Він залишається авторитетом, можливо, пророком, але не тримається ні влади, ні титулів. Чи не тримаємося ми у своєму житті того, що нам найбільше шкодить?

Як казав наш перший Президент: „Маємо те, що маємо". Але чи це є справді пасивний процес, ситуація безвиході, чи це пасивність, коли є можливість руху, дії? Ми маємо, те що маємо не просто так. Ми маємо те, чого тримаємося, що боїмося відпустити.

Є проста і легка відповідь на питання, як позбутися корупції: не давай

Чи ми є невільниками цих корупційних систем, чи ми робимо свідомі або підсвідомі рішення, щоб у них залишатися? Є проста і легка відповідь на запитання, як позбутися корупції: не давай. Нам не подобається, що ми маємо. Але ми боїмося, що зміни будуть ще гірші, тому мовчимо. Якби академічна спільнота Львова, а це 150 тис. студентів, десятки тисяч викладачів та їхні близькі, вирішили б разом відпустити страх і повернутися до гідности – ми б потрясли це місто, досягли б неймовірної динаміки. Але цей сценарій можливий лише за одних обставин, коли ми усі разом і кожен зокрема готові заплатити ціну своєї гідности. А гідність наша – це найцінніший скарб на світі. Кошт для її збереження немалий, ми мусимо бути готові іти на жертви, інакше не буває. І невід'ємним аспектом цього є траєкторія служіння, ділення, солідарности, але ця „траєкторія вниз" має бути вибрана свобідно, коли ми вільно нею йдемо, то збагачуємося у неспівмірний спосіб.

Кожному з нас дано дивитись у вічі свого страху

Але чи в мене вистачить грошей на цей товар? Для цього нам треба на мить призупинитися і поговорити з собою. Не сумніваюся, що у цій розмові з собою відповісти буде нелегко: ви ж будете самі. Щоб бути здатними змінити траєкторію нашого життя, що дозволить зберегти нашу гідність, нам потрібна солідарність наших ближніх.

Коли ми побачимо, що друг, колега, сусід робить зі мною цей крок – ми стаємо сильнішими. Ми скільки разів переживали цю силу солідарности, то ж знаємо, які неймовірні речі відбуваються, коли люди ідуть разом, і як кане в забуття страх і зросте гідність. І наш страх, і наше прагнення гідности і наша дорога – усе це оповите таїнством, яке годі запрограмувати.

Важливо в серці, в душі, в розумі і думці плекати надію, плекати внутрішній простір вільний від лукавих нашіптувань – „ти не така, ти народився не в тій країні, в тебе не ті батьки". Скільки цих лукавих голосів звучить, зовні вони намагаються запанувати нами?

Але нам дано відмежовуватися, ми маємо психічну оболонку, таїнство власної душі, де кожного з нас доторкає Господь і каже: „Ти мій возлюблений син, моя донька. Ти гідний, не бійся. Мир тобі. Дій". Дій з якістю душі, з тональністю думки і зі спокоєм у твоїх почуттях. У цьому полягає наша академічна свобода, тому що вона у своїй суті не відрізняється від правдивої свободи кожної людини, у цьому наші глибинні прагнення, у цьому суть нашого паломництва.

Кожному з нас дано дивитись у вічі свого страху – називати його на ім'я, вказати йому на його місце. Не чекаймо провідника, який за нас має все зробити, кожному треба прикласти своє плече.

СПОРТ

Дві перемоги футболістів України

ДОНЕЦЬК. – 8 березня на стадіоні „Донбас Арена" відбулись змагання Ліґи чемпіонів Европи з футболу між командами „Шахтар" і „Рома" (Італія). Італійці програли вдома перший двобій, але все ж заявляли, що будуть боротися до кінця. Перші 20 хвилин команди показували рівну гру, але перший ґоль, який забили українці, спантеличив римських футболістів.

Через вісім хвилин римляни заробили пенальті, але воротар Андрій П'ятов врятував свою команду. Італієць Фипип Мексес, який з перших хвилин гри відзначився жорсткою і неспортивною грою, був видалений з гри. „Шахтар" повною мірою використав свою чисельну перевагу і дуже грамотно почав діяти в атаці. На 56-ій хвилині Борґес да Сільва Віліян точно пробив у дальній верхній кут.

Тренер римлян почав робити заміни. А „Шахтар" не зупинився на досягнутому. Едуардо, який вийшов на заміну, виграв силову боротьбу у захисника і точно спрямував м'яч у ворота „Роми". У підсумку – 6:2. „Шахтар" йде в 1/4 Ліґи чемпіонів. Вперше у своїй історії.

* * *

КИЇВ. – 10 березня на стадіоні „Динамо" ім. Валерія Лобановського у змаганнях Ліґи Европи київська команда „Динамо" перемогла англійську команду „Манчестер Сіті" з рахунком 2:0.

Від київського „Динамо" у цей весняний вечір чекали на позитивний результат. Все ж таки упевнена гра киян проти турецького „Бешикташа" у попередньому колі Ліґи Европи, а також легка перемога над донецьким „Металюрґом" у чемпіонаті України довели, що кияни остаточно вийшли з кризи, яка тривала протягом майже всього минулого року.

Нападаючий команди „Шахтар" Луіс Адріяно (ліворуч) та захисник команди „Рома" (Італія) Філіп Мексес ведуть боротьбу за м'яч під час гри у Донецьку 8 березня.
Фото: УНІАН

Водночас настільки феєричної перемоги над „Манчестер Ситі" уболівальники не чекали. Андрій Шевченко на 25-ій хвилині відкрив рахунок. Потім він подав м'яч у карний майданчик, де боротьбу у височенного захисника виграв Артем Мілевський, передав м'яч на Олега Гусєва, який забив ґоль – 2:0.

Олександер Шовковський врятував ворота киян на 59-ій хвилині, коли „витягнув" м'яч з кута.

Проте киянам не варто було спочивати після першої перемоги – на них чекала друга зустріч з цією командою вже за кордоном 17 березня, про вислід якої „Свобода" повідомить в наступному числі. *(„Чемпіон")*

Воротар команди „Динамо" Олександер Шовковський бере м'яч під час змагань з футболу між командами „Динамо" і „Манчестер Сити" (Англія).
Фото: УНІАН

Успішний виступ України з біятлону

ХАНТИ-МАНСІЙСЬК, Росія. – 44-ий чемпіонат світу з біятлону відбувся в цьому сибірськомі місті 3-13 березня. До програми чемпіонату входило 11 змагань з спринту, переслідування, індивідуальних перегонів, мас-старту та естафет – жіночої, чоловічої і змішаної.

Серед команд за числом золотих медалів перше місце посіла Німеччина, за нею – Норвегія та Франція. Команда України – на сьомому місці, команда Росії – на шостому (обидві мають по три медалі, але в росіян більше срібних).

Українка Вікторія Семеренко – майстер спорту, член національної збірної команди України, призерка чемпіонату Европи серед юніорів, срібна призерка першости світу серед дівчат, бронзова та срібна призерка чемпіонату світу серед юніорів, неодноразова чемпіонка чемпіонатів України, на XXIII Всесвітній зимовій універсіяді виборола чотири медалі. В Ханти-Мансійську здобула бронзову медалю в індивідуальних перегонах і срібну – в естафеті.

Жіноча команда України у складі сестер Валентини і Вікторії Семеренків, Олени Підгрушної та Оксани Хвостенко здобула в естафеті срібну медалю.

Вікторія Семеренко
Фото: „Чемпіон"

Бронзову медалю чемпіонату світу команда Україні у складі Олександра Біланенка, Андрія Дериземлі, Сергія Семенова і Сергія Седнева виборола в естафеті. *(„Чемпіон")*

Вшанування...

(Закінчення зі стор. 17)

ського походження Василь Лановий, який, на відміну від інших дійових осіб, грав російською мовою. Такий сміливий режисерський винахід дотепно ілюстрував складні україно-російські стосунки, бо ж не тільки ілюстрував конфлікт двох культур, але й порушував проблему „вибору та відповідальности", як писала газета „Вечірній Київ" у березні 2006 року.

Минуло ще п'ять років. Подивімося, як же нині в Україні відзначають 140-річчя Лесі Українки і чи пам'ятають про неї театри вкрай зросійщеного Дніпропетровська?

24 лютого київське радіо повідомило, що цього року фестивальні свята відбуваються у Львові, куди аж три театри привезли одну й ту ж виставу – „Лісову пісню". Ориґінально! Чому ж Дніпропетровський академічний музично-драматичний театр ім. Тараса Шевченка, який з минулого року має в репертуарі „Лісову пісню", не повіз її на той львівський фестиваль?

Чому Український драматичний театр ім. Лесі Українки з Дніпродзержинська не має жодної вистави за її п'єсами? Чи не бере приклад з столичного академічного театру ім. Лесі Українки (художній керівник Михайло Резнікович), який теж багато років дотримується лише російської мови і твори Лесі Українки принципово не ставить.

Справа у нинішній політиці державної влади щодо культури. В обласному бюджеті грошей для театрів немає. Платню акторам зменшили. Артисти подалися у торгівлю, підробляють на вечірках, розважаючи грошовитих підприємців.

25 лютого у Дніпропетровському театрально-художньому коледжі діти усе ж зіграли виставу „На полі крови". Проте цей складний філософсько-теологічний твір Лесі Українки – не для дітей. Чи варто було викладачеві акторської майстерності Григорієві Богомазові-Бабієві вносити смуток у дитячі душі?

25 лютого дніпропетровський глядач побачив прем'єрну моноло-виставу „Одержима", яку на межі людських можливостей виконала акторка Дніпропетровського молодіжного театру „Камерна сцена" Олександра Галицька.

Діялог Ісуса та Міріям, що триває майже половину сценічного часу, це конспективний виклад сутностиусього позитиву християнської віри. Для того, щоб знайти акторські засоби передати усі чи майже усі нюанси шляху Міріям до свідомого самознищення, О. Галицькій знадобилося сім років.

Саме 2003 року її вразила сила генія Лесі Українки. Щастям для О. Галицької було знайти у виставі міру співвідношення між дією і словом – мінімум першого і витончена зваженість другого.

Режисер вистави, Заслужений діяч мистецтв України Володимир Мазур, який має досвід постановки вистав біблійно-теологічного спрямування, запропонував О. Галицькій дещо розширити сюжет „Одержимої" і додати з інших її поезій про побиття немовлят за наказом царя Ірода. О. Галицька зуміла прочитати сутність поеми і талановито донести її до глядача.

МАЛЬОВНИЧА УКРАЇНА

У рідному місті Омеляна Антоновича

ДОЛИНА, Івано-Франківська область. – Долина – одне з найкрасивіших містечок карпатського краю з приємними та люб'язними людьми. Воно цікаве й своїми архітектурними будівлями.

Серед них – один з наймолодших краєзнавчих музеїв реґіону – Музей Бойківщини ім. Тетяни та Омеляна Антоновичів, що відкрився у вересні 2003 року до першого Всесвітнього бойківського фестивалю на Прикарпатті.

Завдяки грошовій допомозі цього подружжя було будовано музей. Антоновичі встановили нагороди відомим діячам української історії, політикам та працівникам культури. Серед них були Василь Барка, Василь Стус, Іван Дзюба, Микола Вінграновський, Іван Драч, Ліна Костенко.

З допомогою меценатів в Долина було відреставровано церкву XVII ст., збудовано в центральній частині міста пам'ятник „Борцям за волю України" – величну мармурову колону з скульптурою ангела.

Музей приймає багато відвідувачів з усього світу. В музеї розміщено матеріяли, які знайомлять з археологічними знахідками, знаряддя праці та побуту минулих часів в реґіоні, бойківський одяг та вишивки, цікаві історичні документи, які розповідають про минуле цього краю, стародруки, видані на Україні та багато іншого.

Музей радо зустрічає відвідувачів, розповідаючи їм про історичне минуле бойківського краю.

Олександер Костирко

Пам'ятник „Борцям за волю України" в Долині.

Головна вулиця Долини. Фото: Олександер Костирко

В Музеї Бойківщини ім. Тетяни та Омеляна Антоновичів.

ПРО ЦІКАВЕ І ПРИЄМНЕ

Петро Кучер – знавець „живої води"

СМІЛА. – Петро Кучер всі хвороби лікує водою, якої випиває в день до трьох літрів. У лісі він знає джерела „живої води", зокрема джерело „Живун" неподалік села Сунок, джерела в Грушівці, біля Куликівки в урочищі Кислякове, в Жаботині в урочищі Сокирне, де з гори б'є просто дивовижне за складом води джерело.

„Жива вода, – розповідає П. Кучер, – не в забутій криниці, а в джерелі, яке постійно вирує. Але воду спочатку треба „приручити". Наші предки проводили водосвяття з допомогою давньослов'янського божества Ордани (від Ор – бог світла, Дана – богиня води). Нинішні українці освячують воду на Йордан. Зберігати воду найкраще в посудинах з сосни, бо сосна – це дерево життя, вона не псує природні смакові якості води. У дубових барильцях у воді з'являються бактерії і навіть віруси, вона має гіркий присмак. Особливу цілющу силу від усіх хвороб має свячена вода, а також „непочата вода", яку зачерпують щоранку першою з ріки чи криниці (краще – з трьох криниць) до сходу сонця. Особливо корисно купати в непочатій воді хворих дітей".

Олександер Вівчарик

Розп'яття на зрізі берези

ВЕРБЕНЬ, Рівненська область. – В урочищі Кобиляк працівники Дублянського лісництва натрапили на диво – нерукотворний наскрізний хрест із розп'яттям. Він таївся у старій березі, пронизуючи стовбур на півтораметрову висоту.

Першим незвичне явище, зрізавши березу, запримітив лісоруб Олексій Грибок.

Розповідає лісник Ігор Рижук: „Розпилявши березу на колодки, ми з'ясували, що знак тягнеться на півтора метра. Зрізуючи інші дерева, нічого подібного не зустріли. Удома я пильно вивчав прояв хреста на деревині, але жодного природного пояснення цього явища не знаходив".

Священики о. Василь Парфанюк (зліва) та о. Василь Іваник з таємничим хрестом на березі.

„Березове розп'яття ми розмістили у церкві, щоб люди могли його бачити", – доповнює розповідь настоятель Вербенської церкви Успіння Божої Матері о. Василь Парфанюк. До місця, де зрізали березу і залишився пеньок, почалося паломництво.Люди приходять з молитвою, щоб в знак своєї присутности залишити тут стрічку.

Євген Цимбалюк

Майстер соломоплетіння Іван Пришляк

ПІДЛІСНЕ, Тернопільська область. – Майстер традиційного народного мистецтва плетіння з соломи Іван Пришляк народився в селі Рекшин Бережанського району, а нині живе в Підлісному, завідує народним домом. Він вміло виплітає солом'яні капелюхи, прикраси для жінок, різдвяні дідухи, а ще грає на сопілці, співає в фольклорному ансамблі, яким керує.

Майстер Іван Пришляк і його вироби. Фото: Тетяна Будар

І. Пришляк закінчив духовний відділ Теребовлянського училища культури, 15 років був учасником Бережанської естрадно-симфонічної оркестри. Мистецтва плетіння з соломи вчився в селі у Ганни Федини. Тепер вироби майстра відомі не тільки в Україні, а й за кордоном – у Польщі, Чехії, Канаді.

„Для соломоплетіння, – зазначив у розмові І. Пришляк, – потрібно влітку, перед жнивами, зібрати якісну солому, бажано з жита, правильно її висушити. Радий, що зараз цим ремеслом починає цікавитися молодь".

Тетяна Будар

Ділимося сумною вісткою, що ранком 11 грудня 2010 р. вдома у Сарасоті, Фльорида на 59-му році життя відійшла у Божу вічність

св. п.

ЛІДА ЛЮБА КУЧКУДА

нар. 4 липня 1951 р., в Торонто, Канада.

Тіло спочиває побіч гробу її батька.

Залишила в глибокому смутку:

матір – СОНЮ
сестру – ДІНУ ОЛЕКСАНДРУ
сина – ОЛЕКСАНДРА
та ближчу і дальшу родину.

Вічна Її пам'ять!

ДОДАТОК ДО ПОДЯКИ ЗА ПОЖЕРТВИ
в пам'ять св. п. ОЛЕНИ ШИПРИКЕВИЧ
на Український Музей в Ню-Йорку

150 дол. – Роман і Мотрія Слоневські;
100 дол. – Марта Левицька;
100 дол. – Ігор і Марта Воєвідки;
50 дол. – UNWLA Viddil 67.

Щиро дякуємо.

Ілона і Петро Шиприкевичі.

Братство Колишніх Вояків
1-ої Української Дивізії
Української Національної Армії
Станиця у Філадельфії, Па.
Ділимося сумною вісткою з членами Станиці й українською громадою , що 3-го березня 2011 р. несподівано відійшов у вічність на 85-му році життя наш приятель і побратим

св. п.

Петро Леськів

Народжений 2-го червня 1925 р. в селі Козова, Тернопільської обл. Колишній вояк дивізії Галичина, 1-ої Української Дивізії УНА.

Парастас відбувся в середу, 9-го березня 2011 р. в похоронному заведенні Флечер-Насевич. Похоронні відправи відбулися в четвер, 10-го березня 2011 р. в церкві св. Йосафата на Френкфорті, а відтак тіло було перевезене на цвинтар св. Марії у Факс Чейсі, Па., де спочило на дивізійному кладовищі.

Родині, дружині пані Лесі, дочкам Галі і Петрусі з родинами, дітям пані Лесі, Ігорові і Галі, ближчій і дальшій родині в Україні і Польщі члени Станиці Братства 1-ої УД УНА у Філядельфії складають вислови щирого співчуття.

Вічна Йому Пам`ять!

Управа Станиці у Філядельфії.

ПЛАСТОВИЙ КУРІНЬ УПС
„Ті, що греблі рвуть“
ділиться сумною вісткою, що з волі Всевишнього відійшла на Вічну Ватру у вівторок, 1 березня 2011 р.

св. п.
пл. сен. кер.

ЕВСТАХІЯ ГОЙДИШ

довголітня членка куреня та член проводу станиці в Ню-Йорку, колишня Голова Крайової Пластової Старшини та Крайової Пластової Ради, взірцева новацька виховниця, довголітня Крайова Референтка Новачок, Булавна Новачок, Командантка Таборів та Вишколів, учителька при українській школі в Ню-Йорку.

Цією дорогою висловлюємо глибоке співчуття Родині.

Провід куреня
„Ті, що греблі рвуть“

Ділимося сумною вісткою з українською громадою, що дня 3-го березня 2011 р. у Львові помер на 89-му році життя

св.п.

Мар'ян Коць

нар. 22-го червня 1922 р. у Львові.

Заслужений громадський діяч, журналіст і видавець, член УВАН і НАН України, меценат бібліотеки ім. Василя Стефаника та інших інституцій в Україні.

У глибокому смутку

Родина

З глибоким смутком ділимося сумною вісткою з рідними, приятелями і знайомими, що 27 жовтня 2010 р. відійшов у вічність наш найдорожчий Муж, Тато, Дідо і Брат

св. п.

ВОЛОДИМИР ЧАЙКОВСЬКИЙ

нар. 3 січня 1925 р. в Колодно, Західня Україна.

Похоронні відправи відбулися 30 жовтня 2010 р. в Українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя у Випані, Н. Дж. Тіло поховане на цвинтарі Gate of Heaven, East Hanover, NJ.

У глибокому смутку залишилися:

дружина – Наталка з дому Загайкевич
дочка – Христина Гнатів
син – Марко Чайковський з дружиною Банер
внуки – Андрій і Діяна Гнатів
– Дейна і Ерик Чайковські
сестра – Ірена Грицко з дітьми і внуками
шваґерка – Аля Чайковська з дітьми і внуками
шваґерка – Ірена Кіндрачук з родиною
шваґерка – Люба Загайкевич з дітьми і внуками
кузинка – Оксана Кіналь з родиною
родини – Кузьмаків і Яворських
та ближча і дальша родина в Америці, Канаді й Україні.

Вічна Йому пам'ять!

В глибокому смутку повідомляємо родину, приятелів і знайомих, що з волі Всевишнього відійшла від нас у вічність, дня 2 березня 2011 р. наша найдорожча і незабутня МАТИ І БАБЦЯ

св. п.

Марта Марія Клюфас Доберчак

вдова по св. п. проф. д-р Миколі Доберчакови.

Парастас був відправлений 6-го березня в похоронному заведенні Петра Яреми,

Похоронні відправи відбулися в понеділок, 7 березня 2011 р. в церкві св. Юра в Ню-Йорку відтак на цвинтарі св. Духа в Гемптонбургу, Н. Й.

Горем прибиті:

донька –Тетяна
син –Всеволод з жінкою Ліндою і дідьми Марусею і Івасьом
шваґрові -Марія Клюфас
-Ірена Клюфас
- Галинка Клюфас
кузини -Юрій і Константин Клюфас з родинами
- Галя і Левко Бачинські з дітьми
-Ксеня Драган з дітьми і внуками
-Гандзя Мицак з родиною
-Юрій Савицький з дітьми і внуками
-Лідія, Лесьо, Михайло, Анко і Роман Клюфаси з родинами
-Марта Менцінська з родиною
-Христя і Уляна Клюфас з родинами

та ближча і дальша і родина в США, Канаді й Україні.

Вічна Їй память!